Djurismen

Del 2: Essäer från ”För naturens skull-bloggen”

av

Lars Larsen

2018

Förord

Civilisationen står inför en ”omvärdering av alla värden”, då konsekvenserna av dess naturfientliga livsstil blir alltför uppenbara. Det blir en katharsis, en ”domedag”. Det som behöver återerövras, är våra yttersta rötter, vårt ursprung i naturen, vår sanna natur som djur, som primater. Att tänka över detta har varit min favoritsyssla i många år.

Den här boken är en fortsättning och fördjupning av mina böcker ”Djurisk teologi. Paradisets återkomst” och ”Djurismen. Del 1: Essäer från Wildmanbloggen”, där jag fokuserar på min specifika filosofi ”Djurismen”, att vi är djur och bör leva som djur. Essäerna och aforismerna i boken kommer från min blogg ”För Naturens skull”, från tiden 2015-2018, en blogg som kan läsas på www.universalist.blogg.se.

Lars Larsen, Stockholm 17.9.2018

Välsignad vare djuret i varje människa

Välsignad vare du,
o sköra lilla djur i varje människa,
sköra lilla rädda djur som lider
under civilisationssystemets börda.
Allt för länge har du måsta gömma dig
skämmas över dig själv och din skörhet.
Välsignad vare du, som Lever
som är livslivets liv i varje människa
bakom den döda, förstelnade fasaden av civilisation,
välsignad vare du, o vilde i varje människa,
vilde som längtar efter sitt ursprung,
den ädle vilde som så länge har måsta gömma sig,
och som så har längtat efter att få uppenbara sig
på civilisationens ruiner.
Välsignad vare du,
o sköra lilla djur i varje människa,
du äger min beundran för evigt.

2016-03-29

Ordensregeln i "Den Heliga Naturens Orden"

Sommaren 2005, medan jag ännu studerade teologi vid Åbo Akademi, grundade jag en munkorden för mig själv, "Den Heliga Naturens Orden". Under årens lopp har jag behövt uppgradera ordensregeln, och jag gör det nu igen:

Den Heliga Naturens Orden

Stiftad: Sommaren 2005 i en av skogarna i Kråkkärret, Åbo, då Lars Larsen gifte sig med ett träd, tallen Shekina.

Syfte: Vårt syfte är att arbeta för helandet av Moder Jord. "En ekologiskt hållbar mänsklighet" är vårt motto.

Huvudprincip: Troheten mot Moder Jord. Moder Jord är vår gud och vårt enda fosterland som vi ger allt för. Vi erkänner inte något land som vårt fosterland. Vi är radikalpacifistiska anarkoprimitivister. Vi vill helt enkelt underminera staten och civilisationen på fredligt vis, med civil olydnad och passivt motstånd. Vi ser oss inbegripna i ett osynligt krig, där civilisationen krigar mot naturen, och vi väljer att stå på naturen sida i kriget.

Medlemmar: Det här är ingen "sekt", vi har inga egentliga medlemmar. Orden är ett lekfullt, poetiskt ramverk kring Lars Larsens arbete. Men inofficiellt, på lek, har vi tre medlemmar: Lars Larsen, Titti Spaltro och Skogs-David. Alla djur är självskrivna medlemmar i vår orden, ty de lever alla i den av vår orden avkrävda fattigdomen och troheten till Moder Jord.

Kloster: Naturen är vårt enda kloster. Vi bor i skogarna. I små kojor, hyddor, grottor, kåtor och tält. Naturen är vår borg, vår sista fristad, och vi kämpar för att de sista skogarna och vildmarkerna skall bevaras intakta och vilda. Vi gör detta bättre när vi bor med naturen.

Abbotar/Abbedissor: Våra ledare är de icke-mänskliga djuren, de vilda och de tama, myggan och spindeln såväl som räven och björnen. Djuren har en tendens att leva i harmoni med Moder Jord som vi uppskattar högt. Det är på tiden att djuren lyssnas till i politiken, att de får sin röst hörd. Alltför länge har vi rusat på som om djuren inte fanns. Alla djur vill ha det vilda, fria livet i skogarna, som dom är skapade för, och vill nog också att civilisationen läggs ner. Vi lyssnar på dessa böner med våra mystiska, inre öron.

Människoförebilder: Franciskus av Assisi är vårt största mänskliga exempel. Vår orden gillar hans Franciscanerorden, sådan som den var i begynnelsen, på Franciscus tid, fast utan den katolska fundamentalismen som präglade honom. Andra mytiska och icke-mytiska förebilder är Jesus, Robin Hood, Tarzan, Mowgli, Jean Jacques Rousseau, Henry David Thoreau och Andris Fågelviskare Hansen.

Ordensregler: Vi avger de tre traditionella klosterlöftena: Fattigdom, kyskhet och lydnad.

1) Fattigdom: Vi tar efter Franciskus fattigdomsideal. Eftersom vi försöker leva i små hyddor, grottor och tält i skogarna kan vi inte äga mer än vi kan bära med oss. Vi vill ha lösa band till civilisationen. Vi lönearbetar helst inte, för vi ser vanliga pengar som något ont, och vi vill inte att detta onda ska sprida sig. Att betala för någon tjänst är ofta att göra anspråk på att någon ska slava för oss, och vi vill befria alla till ett självförsörjande och ekologiskt hållbart liv. Vi motsätter oss det moderna löneslaveriet. Vi arbetar istället idéellt, utan lön. I alla fall till största delen. Om vi skulle få en större summa pengar, tillhör dessa de hemlösa och tiggarna i våra storstäder, samt organisationer som Föreningen Naturliv, Greenpeace eller omställningsrörelsen. En sak som vi också prioriterar, är att bekosta spridningen av information som kan vara med och "rädda världen", genom olika trycksaker, tryckta på återvunnet papper. Vi använder också större summor pengar till att investera i naturen och i primitiv livsstil, investera i verkligt viktiga saker som är med och räddar världen, istället för att investera i börsen och annat sådant, som skall förgå.

2) Kyskhet: Vi säljer inte vårt fria liv i skogen mot att få en kvinna/man. Vi är trogen naturen och skogsboendet även om vi skulle finna oss en make. Vi förbjuder inte detta, men om vi skulle finna någon att leva tillsammans med, får det bli under särbo-förhållanden, om inte mannen/kvinnan flyttar ut i skogen också. Vi vägrar alstra barn, p.g.a. överbefolkningsproblemet (de flesta i vår civilisation borde avstå från att skaffa barn).

3) Lydnad: Vi lyder våra abbotar och abbedissor, djuren, och ingen annan. Vi tar emot deras tysta ”befallningar” längs den inre, mystiska vägen. Vi vet av att se en orangutang i ögonen, vad den vill. Den vill frihet för alla, civilisationens avveckling, åkrarnas återvändo till att bli skogar, det radikala krympandet av antalet människor och det vilda livets comeback.

Sakrament: Vi har bara ett sakrament. Det är att gå barfota, så ofta vi kan, från att frosten har tinat på våren till frosten kommer på hösten, ja även på vintern när det inte är för kallt. Barfotagåendet är vårt heliga umgänge med vår gud, Moder Jord. Det ger oss kontakt med jorden, kontakt med vår gud. Det jordar oss i vår gud. Barfotagåendet är vår viktigaste länk tillbaka till vårt djuriska förflutna, då vi gick nakna i djungeln. Som naturister, klär vi oss så lite vi kan och så lite vi får lov att klä oss i vår civilisation, och förebådar en utopisk framtid då vi inte behöver skämmas för vår nakenhet.

Ordensregeln uppdaterad 28.11.2017

Något om djurismen

Jag har nu kämpat i många år med min filosofi "djurismen", som jag hittade på 2010, och presenterade i min bok "Djurisk teologi" samma år. Stundom har jag tagit avstånd från den, och stundom har jag omfattat den. Den är så radikal och ute på ytterkanten att det är lätt att skämmas över den. Idag omfattar jag den av hela hjärtat, men det är på tiden att uppdatera definitionen av den. Det kommer här:

Djurismen är en filosofi skapad av skogsmannen Lars Larsen, som menar att människan är ett djur bland andra djur (står inte över de andra djuren), men har avlägsnat sig från sitt djuriska ursprung och byggt civilisation i dess ställe, som innebär ett förtryck av det djuriska, en alienation från det djuriska. Vi skäms helt enkelt över vår djuriska natur. Och vi har kommit

att betrakta oss själva som över de andra djuren, som något annat än djur. Det sitter t.o.m. i vårt vardagsspråk, där vi skiljer på djur och människor.

Frälsningen ligger, enligt denna filosofi, i att åter börja leva i harmoni med sin djurnatur (det goda i denna), i att åter närma sig sitt djuriska ursprung genom "rewilding", att avveckla civilisationen och leva som de vilda djuren och ursprungsbefolkningarna, eller snarare de av dem som lever enligt sina vilda förfäders ociviliserade livsstil. Djuren ses som människans moraliska förebilder, alla djur utom människan lever i harmoni med sin natur, sitt ursprung, och kan visa vägen för människan tillbaka till det vilda, det djuriska och naturliga. Det djuriska anses inte av djurismen som något skamfullt, "människans lägre natur", sinnebilden för allt "lågt" och perverst, nej, djurismen menar att djuren, enligt ett ekologiskt synsätt, lever ett högst moraliskt liv, eftersom de lever i harmoni med ekosystemet, genom sin askes och instinktivt valda fattigdom. Djurismen kritiserar speciesismen (ungefär "art-rasism") och anser att människan inte ska vara herre över djuren, utan hon ska vara deras jämlike och efterföljare, ja djuren är överlägsna den civiliserade människan i moraliskt hänseende, ty de förstör inte sina och andras livsbetingelser, ekosystemet. Människan håller ju på att förstöra planeten, något som vi ser i t.ex. den globala uppvärmningen.

Djurismen menar att alla djur, både vilda och domesticerade, har den medfödda rätten att vara fria i naturen, utan bås och band, och att det är en stor skam för mänskligheten att den har djur i fångenskap. Djurismens mål är att återskapa de forna stora urskogarna, att låta åkrarna växa sig till skogar igen, och att de fångna djuren sakta men säkert får släppas fria i dessa skogar (som gärna får innehålla mycket skogsträdgårdar!). Det är "utopin" som djurismen strävar efter. Och den menar att även om detta är ouppnåeligt, bör moralen få sin riktning av detta mål, vi behöver sträva mot detta, även om det skulle innebära civilisationens kollaps (jag förespråkar dock en kontrollerad nerväxt, kontrollerad avveckling av civilisationen).

Djurismen menar inte att djuren är moraliskt perfekta, bara att de instinktivt har det som är all morals kärna; respekten för livet, vårdandet av ekosystemet, livsbetingelserna. All moralisk strävan är förgäves om bara denna enda sak fattas. Och om detta finns med i moralen, är alla de mindre moraliska försyndelserna sekundära. Det gäller att finna kärnan, det väsentliga, i moralen, som jag med Albert Schweitzer (1875-1965) menar är "vördnad för livet". I detta hänseende bör vi efterfölja djuren, och leva som fria, "ädla vildar" i skogarna.

2015-12-17

Djurismen i dess förhållande till anarkoprimitivismen

För er som inte vet det, är anarkoprimitivismen en filosofi som förespråkar civilisationens avveckling och återgången till ett primitivare levnadssätt, ofta inspirerat av stenåldern * och moderna ursprungs-befolkningar som lever nära naturen. Djurismen ser sig som en del av anarkoprimitivismen, den är bara en radikaliserad form därav. Den vill gå längre tillbaka än anarkoprimitivismen ofta är villig att gå, ända tillbaka till djurriket, och tävla med andra djurarter på lika villkor. Detta kan bara ske genom långt driven pacifism, att avsäga sig alla de redskap som ställer oss över de andra djuren och ger oss makt och kontroll över dem. Djurism innebär att ta frivilligt avstånd från allt dödande som inte kan ske för hand och med enkla pinnar, som ställer oss på lika fot med aporna. Den tillåter högst påkar, några enkla stenyxor eller stenspjut att försvara sig mot rovdjuren med. Men de får inte användas till jakt, då kommer vi att utrota art efter art.

Djurism innebär också att mänskligheten (frivilligt) bör krympa drastiskt, så att alla får plats i de varma och fruktbara delarna av världen **-** alla människors sanna hem. Vi bör alltså krympa folkmängden och flytta söderut, och leva som de vegetariska, kringströvande gorillorna, där frukter, nötter (särskilt kokosnötter), saftiga stjälkar och andra vilda växter är vår huvudsakliga föda (eventuellt också lite insekter, maskar och larver).

Djurismen är, till skillnad från anarkoprimitivismen över lag, inte så förtjust i elden. Det var med eldens hjälp som vi tillverkade avancerade vapen, och att handskas med elden ligger bakom många stora skogsbränder. Jag menar att vi inte borde använda elden om det inte är absolut nödvändigt. Det är en del av min radikalpacifism, att vara försiktig med potentiellt destruktiva saker. Lever vi i de varma delarna av världen, något vi borde göra, behöver vi egentligen inte elden (förutom till några få saker, som krukmakeri), om vi verkligen tänker efter (människan levde faktiskt mycket länge utan elden i tropikerna, som människoapa) och tär därför heller inte på de dyrbara skogarna, som själv behöver det mesta av sitt virke till gödsel för jorden och den biologiska mångfalden (och numera till att lagra koldioxid i marken). Dessutom, skulle hela mänskligheten elda med ved, vore det snart ute med skogarna (också med tanke på skogsbrandsrisken), särskilt i områden med lite skogar. Lösningen blir att inte koka maten, utan äta som aporna, dvs. rå mat. Likaså, skulle alla jaga, skulle det snart vara ute med de vilda djuren, därför bör människan inte jaga intill ekosystemet har återhämtat sig, och antalet människor har krympt radikalt. Högst ett småskaligt fiske rekommenderas (fisk kan också ätas rå!).

Djurismen motsätter sig också religionen (1), också den av många anarkoprimitivister omhuldade animismen, som finns hos många ursprungsbefolkningar. Djurismen menar att organiserad religion är ett sjukhetstecken (djur har ingen religion), ett tecken på att det började gå fel i evolutionen, att människan började alienera sig från naturen, och uppföra sig cancerlikt. Det religiösa tänkandet kan mycket väl vara en degeneration från den tid då vi ännu var jämlikar med de andra djuren, och kan mycket väl ligga bakom vår växande maktutövning över andra djur, s.k. domesticering (tämjande av djur). Lever vi som djurens jämlikar, behövs det religiösa tänkandet helt enkelt inte, och kommer kanske att sakta vittra bort.

Djurismen har, p.g.a. sin i stora delar vegetariska livsstil, ett visst sinne för hortikultur och permakultur (2), särskilt skogsträdgårdar, som kan användas i övergången från civilisationen till urtillståndet som apornas jämlikar, men poängen med dessa är att även dessa skall få förvilda sig efter hand, åtminstone i de nordliga, kallare delarna av världen (se nästa kapitel). Djurismen arbetar för att alla åkrar ska få växa sig till skogar, och då kan skogsträdgårdar tjäna som en mellanform mellan civilisationen och urtillståndet, som gör att mänskligheten överlever övergången. Djurismen handlar mycket om s.k. "paradisism", att återskapa "Eden", metaforen för mänsklighetens "paradisiska" urtillstånd. Den vill inte idealisera detta urtillstånd, bara konstatera att det är bra mycket bättre än civilisationen med sina åtta timmars arbetsdagar, trots kampen för tillvaron som detta urtillstånd delar med resten av djurriket. Det paradisiska ligger snarare i att detta tillstånd inte förstör livsbetingelserna (det är ett hållbart välstånd), och inte exploaterar fattiga, såsom civilisationen gör, och som nu hotar hela planetens överlevnad. För varje dag som civilisationen kör på blir det bara svårare och svårare att återvända till detta urtillstånd, och mänsklighetens utdöende, och eventuellt hela planetens död, blir allt sannolikare. Men moralen kräver av oss att vi likafullt lever som om detta återvändande, denna Exodus ur Egypten, vore möjligt, för att minimera skadorna på Moder Jord.

* Det måste sägas att jag inte vill kasta det goda vi har lärt oss av civilisationen i sopkorgen, utan vi ska ta det bästa av civilisationen och det bästa av stenåldern och foga samman detta. Men högteknologi är inte det bästa vi lärt oss av civilisationen, och är också svårt att förena med stenåldern, däremot finner man tolerans, mänskliga rättigheter, demokrati, anarkism, socialism, jämställdhet och feminism bland det bästa civlisationen har lärt oss, och dessa är alla saker som är mycket lätta att förena med urfolkens och stenålderns livsstil.

(1) med religion menar jag tron på det ”övernaturliga”. Jag menar inte naturandlighet (Moder-Jord-andlighet) eller religiösa avlagringar i den sekulära kulturen, när den inte tror på det övernaturliga, utan istället har låtit sig inspireras av vissa religiösa begrepp och yttringar, som den har sekulariserat. Jag menar inte att vi kan bli helt fria från religion, eftersom det är svårt att skilja mellan religion och övrig kultur, man kan inte dra en enkel skiljelinje, inte minst när det gäller ursprungsbefolkningar. Man kan undra om inte själva tänkandet och fantasin har religiösa implikationer. Men det är alltså inte sådan religiositet jag menar ovan, utan en tydlig tro på något ”övernaturligt”, paranormalt, något ”hinsides”.

(2) permakultur är ett ekologiskt förhållningssätt till tillvaron, främst inom odling, där man eftersträvar hållbarhet, där man vill arbeta med istället för mot naturen, och efterlikna naturliga, hållbara ekosystem som t.ex. skogar. Människan är här naturens medskapare, som kan göra ekosystemet ännu mer fruktbart och med ännu större biodiversitet än i dess vilda tillstånd.

2015-12-23

Djurens skörhet

Djurismen handlar om det sköra livet som är så utmärkande för djuren. I jämförelse med dem är civilisationen oerhört hård, ja betongisk.

2016-01-07

Har djurismen kommit för sent?

Jag undrar om djurismen med sin vision om avvecklingen av civilisationen har kommit för sent. Hinner inte klimatförändringarna ikapp oss, och sabbar alla försök hos mänskligheten att återvända till det vilda?

Om det är sant det miljöprofessorn Guy McPherson säger, att mänskligheten kommer att dö ut före 2030, då hinner vi inte återvända till det vilda. Jag gissar att det tar minst hundra år om man skall avveckla civilisationen på ett mänskligt sätt, utan att ta till tvång och våld. Och det vill jag inte, som radikalpacifist.

Men det finns en betydlig chans att McPherson har fel, och att vi har långt längre tid på oss. Därför ska vi inte ge upp hoppet.

Dock, även om vi skulle plantera skog överallt där det nu är åkrar, så skulle det inte kunna binda tillräckligt med koldioxid för att det skulle hindra skenande klimatförändringar. Vi borde ha börjat med detta redan 1916. Den indiske kristne evangelisten och sadhun Sadhu Sundar Singh (1889-1929), som jag beundrar mycket, borde ha predikat djurismen.

Kommer djurismen kommer att bli en förtvivlad, desperat dröm om det omöjliga?

2016-02-14

Varför vi började tro på andeväsen. Och något om urbefolkningarnas korruption

Enligt djurismen skedde "syndafallet" då vi lämnade apornas livsstil i djungeln, och började jaga andra djur, dvs. arbeta och sätta oss över andra djur med vår överlägsna teknologi. Då förlorade vi vår paradisiska oskuld. Jag tror det skedde därför att vi blev för många, och för att maten tog slut. Dvs av en ren olyckshändelse. Jag tror inte vi kan skuldbelägga dessa människor för detta, för de visste inte vad det skulle leda till sist - till civilisation, dvs andlig död. Hade de vetat det, skulle de hellre ha dött än lämnat djungeln.

När människan lämnade djungeln, och sakta började lida av civilisation, som de första jaktredskapen var uttryck för, tror jag det uppstod ett tomrum i hennes medvetande. Hon hade förlorat sin ursprungliga vildhet, och börjat kontrollera och manipulera sin omgivning, hävande sig över de andra djuren med sina överlägsna jaktredskap. För att kompensera för detta, för att finna tröst, började människan fantisera om människoliknande vilda andevarelser så som älvor och troll, eller människornas vilda förfäders andar. Dessa gav människan en fantiserad kontakt med "paradiset", "himlen", sitt vilda urhem djungeln. De tröstade människorna i deras förtvivlade förlust av sitt urhem. På dem projicerade människorna en tro på att de efter döden skulle få en kompensation för sina lidanden i det jordiska livet, de gav löften om att människorna skulle få återvända till sitt urhem djungeln efter döden. Återvända till "sagoskogen". Sagoskogen var mänsklighetens första andevärld, otroligt olik t.ex. Swedenborgs andevärld. Och sagoskogsandevärldens väsen har överlevt ända in i vår tid i sagorna (i olika former): älvorna, alverna, trollen, vättarna, jättarna osv. Och den andevärlden var såsom djungeln var - bortom gott och ont, det fanns inget himmel och helvete. Indianernas kraftdjur härstammar också från sagoskogsandevärlden.

Jag tror alltså att tron på en andevärld inte fanns i mänsklighetens barndom, liksom den inte heller finns då vi är riktigt små. Det finns således en parallell mellan mänsklighetens barndom och vår barndom. I oskuldens tillstånd behövs inte tron på en andevärld, då är vi hela. Den behövs först när vi skiljs från vårt ursprung, i mänsklighetens fall djungeln, och i vårt fall föräldrarnas förmyndarskap. För de flesta av oss börjar den personliga, självvalda religiositeten efter att puberteten har inträtt, eller strax innan, då vi är på väg att bli själsligen självständiga, och slutar leka. Men med detta vill jag inte säga att det var bra eller nödvändigt att mänskligheten lämnade djungeln, som om det var ett nödvändigt steg i mänsklighetens evolution. Parallellen mellan mänsklighetens evolution och en människas evolution har sina begränsningar.

Ursprungsbefolkningarnas begynnande korruption

Tidigare brukade jag idealisera de vilda ursprungsbefolkningarnas livsstil som den ursprungliga livsstilen, den som var helt i harmoni med naturen, men nu har jag fått en mer nyanserad bild på dem. Jag tror att de också hade embryot av en begynnande civilisation. T.ex. var det många Amerikanska urinvånare som domesticerade djur (t.ex. hästar och hundar), och idkade småskaligt jordbruk. Jag tror alltså att även de var litet korrupta. Och jag tror att det var denna korrupthet som fick dem att ibland sälja sin mark till de vita, och fick dem att kriga med varann.

I Daniel Quinns storartade roman delar han upp mänskligheten i "Takers" (tagare) och "Leavers" (lämnare). De civiliserade var "Takers" och ursprungsbefolkningarna var "Leavers". Men verkligheten var nog inte så svartvit som Quinn vill låta påskina. De flesta "Leavers" hade en begynnande "Takers"-kultur. Och jag tror att de rena "Leavers" kanske inte finns längre. Förutom i vissa enstaka sällsynt fall, såsom "Kambodjas djungelkvinna" (vilket wikipedia betvivlar var ett äkta fall av vildhet). Jag har en längtan att få bli en ren "Leavers". Kanske dessa vill stå upp ur ruinerna efter civilisationens fall?

2016-03-07

Min väg från kollektiv psykos till friskhet. Och något om djurismens rötter

Jag har gjort en lång psykisk resa från min tid inom sekten Smiths Vänner i min barndom, genom många olika religioner och psykoser tills jag landade i min nuvarande ateism. En resa från kollektiv psykos till psykisk friskhet. Och då undrar jag: hade det alls varit möjligt för mig att undvika mina talrika individuella psykoser innan jag landade i ateismen, i verkligheten? Jag tror inte det. Hur kan man kräva något sådant av mig? Hur kan man kräva att man ska kunna bli psykiskt frisk direkt efter att ha lösgjort sig från en kollektiv psykos, en sekt? Jag tror att det är snarare regel än undantag att man får några individuella psykoser efter att ha varit fast i en kollektiv psykos, att man irrar omkring lite här och där som en sökare, innan man landar i verkligheten.

Jag hade t.ex. ett skede där jag sökte bekräftelse för djurismen i bibeln! Med ett rätt psykotiskt resultat som följd (jag trodde Jesus förespråkade djurismen!) Jag tror att de flesta som lösgör sig från religionen går genom ett sådant skede där de söker bekräftelse för sina nya idéer i sin religiösa urkund. Djurismen har sina rötter i religionen, precis som kemin har sina rötter i alkemin. Men den har lösgjort sig från religionen, och är nu en helt inomvärldslig andlighet, utan någon tro på gud eller andevärld. Allt måste ha sin ringa början, man får inte förakta denna början.

2016-03-09

Varför jag tror kärnan i djurismen är sann. Och något om hur djurismen uppkom

Jag rannsakar mig ibland om jag är på fel kurs med djurismen, om den måhända är fel. Men jag kan inte komma ifrån att kärnan i den är sann; människan är ett djur bland andra djur (står inte över de andra djuren), och bör leva i harmoni med sig själv, bör leva som ett djur. Hur kan någon förneka detta? Håller ni med mig, mina läsare? Men för mina föräldrar är detta rena pesten (och även för många andra religiösa). Ja, de skäms ju för sin djuriska natur, då är det inte så konstigt. Dom skäms för allt som på ett direkt sätt påminner dem om att de är djur; bajsandet och kissandet, pruttandet, sexet osv. Men hur korkat är det inte att skämmas för att man är ett djur! Man har då kommit i konflikt med själva verkligheten, man vill gömma och dölja verkligheten, man vill egentligen döda verkligheten. Religionen är ofta mycket livsfientlig.

Är det så hemskt att vara ett djur? Är djur verkligen så hemska?

Men det finns de som menar att människans evolution är naturlig: vi har inte slutat vara djur bara för att vi är civiliserade, civilisationen är naturlig för människans djuriskhet, den är djuret människans kännetecken. Myror bygger myrstackar, och människan bygger civilisation.

Det är svårt att säga emot detta resonemang, som är vanligt bland civilisationstroende ateister. Hur ska jag tackla detta?

Jag tacklar detta genom att se in i mig själv, och känna efter. Hur uppkom djurismen? Jo, genom att jag släppte mina hämningar, mina spärrar, min skam, och blev genomärlig, jag släppte den civiliserade fernissa och det hyckleri som vi alla känner så väl. Det som då uppstod i min skalle var djurismen. Att det civiliserade projektet är totalt ute och cyklar. Att vi, när vi släpper det "frivilliga" löneslaveriet, då återvänder vi till naturen, skogen och djurens levnadssätt, att det är det som kommer otvunget upp när vi släpper våra hämningar. Inte brottslighet. Det är inte naturligt. Djurens livsstil är naturlig. Och civilisationen har kommit mycket långt bort från djurens livsstil. Studera bara en typisk löneslav (det finns undantag!) så ska du se hur hon förtrycker sin djuriska natur för att anpassa sig efter civilisationen. Hon erkänner sällan att jobbet bjuder hennes natur emot, men man märker det i hur hon längtar efter att arbetsdagen ska ta slut, och hur hon tvingar sig upp på morgonen för att gå lite motvilligt till jobbet. Inga djur gör detta. Inte ens myrorna, som ska vara den djuriska arketypen för flit. Djuren lever direkt, enligt instinkterna. Vi har ingen "jobbinstinkt" som säger att vi ska jobba i samhällets specialiserade yrken. Våra instinkter föddes och utvecklades i djungelns ro, där vi vandrade nakna och levde på frukter och nötter direkt från träden. Vi jobbade inte då, och allt jobbande har bara fört oss längre och längre från vår ursprungliga djurnatur. Redan jakten med mer utvecklade jaktredskap (så att vi kunde döda) var ett avsteg från vår djurnatur. Det ligger inte i vår instinkt att döda andra däggdjur. Det är bara att prova, så ska du få se. Vi är vegetarianer och insektätare av naturen, som gorillorna. Vi har inga huggtänder. Och det är manipuleringen med elden och saltet som har fått oss att tycka om kött och fisk. I rå form tycker vi inte de smakar särskilt gott.

Men det är inte bara våra instinkter som säger oss att civilisationen är emot vår djurnatur - även civilisationens

följder säger oss det; vi håller ju på att förstöra vår planet! Civilisationen är inte naturlig, den är cancerlik. Den är en sjukdom, för att tala med anarkoprimitivisten Edward Carpenter (1844-1929). Och visserligen kan även sjukdomar vara naturliga, ingenting är i en bemärkelse onaturligt, men jag vill ändå fasthålla att civilisationen är livsfientlig och strider mot vår natur som djur. Och om vi har en hel uppsättning fel som inga andra djur har, och vi vantrivs av dessa fel och de håller på att förstöra vår planet, kan man inte då kalla dem onaturliga? Är en bulldozer naturlig? Man får verkligen anstränga sin fantasi för att få den att kallas naturlig, om vi ska bevara något av det ordet naturligt har stått för sedan urminnes tider.

"Vi vantrivs i kulturen", sade redan Freud. Finns det djur som har skapat åt sig ett samhälle som de vantrivs i? Det tror jag inte. Det är inte naturligt med arbete bland djuren, allra minst med långtgående arbetsfördelning, specialisering inom arbetet. Det får oss att bli uttråkade. Vi gör ofta bara samma saker hela tiden. Vårt arbete tar oss bara längre och längre från våra instinkter desto mer specialiserat det är. Det blir bara längre och längre avstånd mellan det vi gör och vår överlevnadsinstinkt, som skulle diktera vad vi gjorde, om vi fick välja själv - syssla med sådant som hade med våra basbehov att göra, inte att putsa på någon rik människas sjuka rikedom, som de flesta gör. Det kan inte vara naturligt!

2016-03-11

Jag har börjat gå barfota! Fem flugor i en smäll med att gå barfota

Idag har jag börjat gå barfota igen! Det är rekordtidigt för mig, jag brukar annars börja med det i Maj. Men jag har inte frusit ett dugg!

Fem flugor i en smäll med att gå barfota:

1) Man sliter mindre på skorna, och behöver inte köpa nya skor lika ofta.

2) Man sliter mindre på strumporna, och behöver inte köpa nya lika ofta.

3) Man använder mindre av naturresurser och arbetskraft.
4) Man får gratis fotmassage och gratis zonterapi på fötterna.

5) Man luktar inte fotsvett.

Att gå barfota är mitt sätt att vara i kontakt med jorden. Jag jordar mig då, och känner att livet är lättare att leva. Jag har lättare för att leva i nuet som djuren, när jag går barfota. Jag får också kontakt med min djuriskhet då, jag känner mig som ett djur! Alla djur går ju barfota, har du tänkt på det?

2016-04-04

Ett av de underliga äventyren jag har varit med om

När jag var hemlös och luffare var jag med om många underliga äventyr, inte minst på mina resor ner till sydeuropa. Nu ska jag berätta om ett av dem, som tog plats i Sverige:

Det hände våren 2010, efter att jag kommit hem från min luffarresa till Sicilien. Jag hade rest utan någon ryggsäck, utan några pengar, som fripassagerare på tåg. Jag hade rymt från sinnessjukhuset i Milano, och suttit fängslad i Schweitz ett par dagar för att jag inte hade pass. Någon gång i Maj kom jag hem till Sverige med tåget. Jag steg av i Rimforsa, tio kilometer från Nya Slottet Bjärka Säby, Peter Halldorfs kristna kommunitet, som jag hade tänkt besöka. Jag började vandra dit, men träffade på inhägnade får på min vandring, som jag släppte fri. Jag tror jag släppte alltsomallt ungefär ett hundratal får fri. Det var på den tiden då jag släppte fri alla fångna djur jag bara stötte på.

Sent omsider kom jag till en bondgård. Jag öppnade även där grinden till korna. Bonden såg det, och kom och hälsade på mig och bad mig stänga grinden. Jag vägrade, och då började bonden springa efter mig. Jag blev livrädd och sprang för mitt liv, in i skogen, och lyckades komma undan.

Det började bli mörkt, och jag sökte ett ställe att sova på. Jag lyckades hitta en liten lada, och försökte sova i halmen som jag hittade där (jag hade bankat på bostadshuset i närheten, men ingen öppnade). Men halmen kliade på huden, och jag fortsatte att vandra genom skogen, nu ganska vilsen. Jag hade blött ner mina byxor också när jag försökte hoppa över en liten bäck. Det var mitt på natten nu, och jag hade hittat en liten skogsväg som jag gick på. Och nu hände något av det märkligaste som hänt i mitt liv. Några rådjur och en grävling blev nyfikna på mig, och kom ganska nära, kanske på tio, tjugo meters avstånd. Jag hade aldrig sett en grävling i mitt liv! Jag har tänkt i efterhand att kanske orsaken till deras nyfikenhet var att jag hade lämnat civilisationen och återgått till naturen den natten! Kanske var det det att jag var en äkta vildman som fick dem att komma nära?

Efter detta, tog jag av mina byxor, för det var lite kallt, och de blöta byxorna kylde ner mig. Jag hukade mig på vägkanten, kröp in under min tröja, för att värma mig.

Just då kom en polisbil åkande på vägen. Polisen hade letat efter mig hela natten p.g.a. mina djurbefrielser. Polisen upptäckte mig, och stannade bilen. Jag fick åka med dem. Jag sade att jag skulle till Nya Slottet Bjärka Säby och träffa Peter Halldorf. Det blev till att polisen körde mig till Peter Halldorfs villa som var inte så långt från Bjärka Säby. Polisen knackade på, och Peter Halldorfs fru öppnade. Polisen frågade om Halldorfs kunde ta emot mig i natt, men Peters fru sade att de hade bröllop i morgon, så dom kunde inte ta emot mig. Jag fick inte träffa vare sig Peter eller hans fru den natten.

Efter det åkte polisen med mig till polisstationen. Jag fick tillbringa natten i en väntcell. Jag kände mig som ett nyfött barn där, och kissade på golvet. Poliserna märkte det inte.

Nästa morgon satte polisen mig på en buss som skulle till Stockholm, virad i ett täcke som jag fått av polisen. Jag fick inget straff för mina djurbefrielser. Aldrig har polisen varit så tolerant som den gången.

I Stockholm betedde jag mig så underligt att jag snart blev satt på sinnessjukhus. Jag kastade bajs ut över gräsmattan från en bajskompost på ekobyn Gebers i Stockholms utkant, och söndrade staketet till en häst. Jag proklamerade att jag var messias, att Jesus hade kommit tillbaka i mig. På sinnessjukhuset fick jag hemska mediciner som gjorde att jag inte visste hur jag skulle hålla mina läppar. Jag fick kramp i läpparna av medicinerna, men jag var tvungen att ta dom. Jag rymde från sinnessjukhuset i Gubbängen, två gånger. Varje gång blev jag fast igen, p.g.a. att jag uppförde mig så konstigt. Till slut rymde jag till Finland. Där fortsatte äventyren, men det är en annan historia.

2016-04-08

Djurismens och anarkoprimitivismens inneboende barmhärtighet

En stor del av mitt liv har gått till att söka efter barmhärtighet. Först var det sökandet efter en barmhärtig Gud, sedan blev det mer och mer sökandet efter ett barmhärtigt samhälle, en barmhärtig mänsklighet. Jag såg att det var något ohyggligt obarmhärtigt med den nuvarande ordningen. Den är tyrannisk. Den är en slavdrivare, som piskar oss till slaveri och lydnad. Jobbar du inte, får du inga pengar, och då måste du leva som tiggare och hemlös.

Jag blev hemlös för att slippa piskan över mig, för att kunna göra det jag älskade. Och det visade sig vara en väg som ledde till min frigörelse och utveckling som människa, trots att detta gick genom en mängd psykoser. Men till slut har jag lyckats frigöra mig från religionen, och från det tyranniska samhället, och skapa en barmhärtig sfär runt mig, vara barmhärtig mot mig själv och andra.

Vad som utvecklades i mig under allt detta, var det jag har kallat anarkoprimitivism och djurism, en barmhärtig livsstil, barmhärtig mot mig själv, barmhärtig mot andra, barmhärtig mot natur och djur. Jag kräver inte av mig själv att jag ska jobba åtta timmars dagar med sådant jag inte gillar så mycket, slita ut mig dag efter dag. Och jag kräver inte det av någon annan heller. Jag kräver inte av djuren att de ska slava under oss människor, eller vara i fångenskap för vårt nöjes skull. Och jag kräver inte av naturen att den ska finnas till bara som en resurs för mänsklighetens nöje, eller som en bakgård och avfallsplats att dumpa vårt avfall och våra utsläpp i.

Vad jag förespråkar i arbetsvägen, är (i övergångsfasen mellan civilisationen och återgången till Naturen) högst fyra timmars volontärarbete per dag, med det som är meningsfullt och nyttigt, såsom sjukvård, ekologiskt jordbruk, trädgårdsodling och permakultur, åldringsvård, tält- och tipimakeri, självförsörjning osv. Jag förespråkar att vi lägger ner största delen av våra industrier, som bara är ett slit för att putsa på de rikas rikedom, totalt meningslöst, tröstlöst, ohyggligt omänskligt.

Om inte detta är barmhärtighet, vet inte jag vad det ordet betyder. Och om inte vårt samhälle är obarmhärtigt, vet jag inte vad det ordet betyder heller. Samhället är mycket obarmhärtigt mot de flesta människorna, ja t.o.m. delvis mot de rika själv, som också måste slava i många fall. Men de fattiga i tredje världen får bära den tyngsta bördan, och de skulle vara de första att jubla om vi i väst lade ner civilisationen, så att tredje världen befriades till att leva som sina yttersta förfäder, ett självförsörjande liv, istället för att måsta tjäna den rika delen av världen, som de rikas slavar. Slaveriet har nämligen aldrig lagts ner, det har bara ändrat form, det har bara förskjutits till civilisationens periferier (och även i centrum frodas slaveriet i många fall).

Denna barmhärtighet mot mig själv och andra gör att jag hellre lever som hemlös än går i vanligt jobb. Jag tycker nämligen

den hemlösa vägen är mycket, mycket mer barmhärtig än slaveri och lägenhet, särskilt då jag kan bo i hydda och tält i skogen. För den bevarar min frihet att få göra det som är meningsfullt, det jag älskar, som är att läsa, skriva och odla permakultur (jag älskar särskilt att plantera fruktträd).

Jag står nu inför ett vägskäl, i och med att jag har blivit för frisk för att få sjukpension (rehabiliteringsstöd). Nu måste jag antingen söka jobb för att få arbetslöshetsunderstöd, eller bli hemlös om jag inte vill söka jobb. Jag har valt det senare alternativet. Jag har en lång erfarenhet av detta alternativ, och jag vet att jag verkligen lever upp när jag väljer det, det andra alternativet (som jag också har provat på) är andlig död för mig, förlorandet av min autonomi, stannande upp i min utveckling som människa, det som bäst sker i frihet, inte under tvång och piska.

2016-04-13

"Åter till källorna"-motivet. Åter till naturen och djurriket.

Jag har lagt märke till att i civilisationens historia leds förnyelserörelser inom konsten, litteraturen, teologin, filosofin och mycket annat ofta av ett "åter till källorna-motiv". Det är "åter till antiken!" (såsom i renässansen), "åter till bibeln!" (såsom i reformationen och i kristna väckelserörelser), "åter till naturen!" (såsom hos Rousseau och delvis hos romantiken), "åter till känslan, fantasin och myten!" (såsom hos romantiken).

Tydligen förnyas vi genom att lära oss om vårt ursprung. Och bakom "åter till källorna-motivet" ligger myten om guldåldern och naturens och mänsklighetens gradvisa förfall. Känslan att det var bättre förr.

Jag kan känna igen mig och min filosofi "djurismen" i detta motiv. Jag tycker bara att man inte är tillräckligt radikal i detta återknytande till vårt ursprung. Vi måste "tillbaka", inte bara till antiken eller stenåldern (såsom anarkoprimitivisterna vill), utan till vårt yttersta ursprung i djurriket. Vi är ju trots allt djur! Vi måste "tillbaka" till djurriket, och börja leva i harmoni med vår djurnatur, vad det nu innebär. Bli instinktiva, ärliga, lekfulla, jordade, ekologiska, ett med jorden och naturen, ett med materien. Komma ner från vårt intellektualistiska fängelse uppe i våra skallar, ner från den akademiska kyligheten, komma ut ur ärans och maktens korridorer, komma ner i den ödmjuka inställning till livet som kännetecknar kor, hästar och grisar. Bli fattiga, ringa och anspråkslösa som djuren.

Och vi måste framför allt börja städa i det rodd vi har skapat på jorden, restaurera naturen och avveckla civilisationen, som inget annat är än en megacancer på Moder Jord. Vi måste fungera som läkaren som har konstaterat cancer i patienten, och börjar behandla cancern med olika metoder.

2016-07-02

Vem jag vill ha till föräldrar

Jag skulle vilja ha en snigel till far och en ko till mor.

2016-07-06

Kort definition av djurismen

Jag försöker mig nu på en kort, koncis definition av min filosofi "djurismen", så som jag skulle vilja att den definierades i ett uppslagsverk:

"Djurismen är en slags ekofilosofi skapad av Lars Larsen, som går ut på att människan är ett djur bland andra djur, och inte skapad att stå över de andra djuren, och följaktligen bör människan sträva efter att leva i harmoni med sin djurnatur, leva som ett verkligt djur i naturen, vad det nu kan innebära."

Så långt är jag ganska säker på sanningen i djurismen, komplikationerna börjar då jag ska applicera dessa satser på det verkliga livet. Här är jag öppen för revideringar, särskilt i frågan hur långt vi bör sträcka oss för att efterlikna våra förfäder apornas livsstil, eller om det räcker att vi lever som vilda, ociviliserade ursprungsbefolkningar. Men en sak är klar, och det är att vi på något sätt måste lämna civilisationen, och på något sätt gå tillbaka på våra vägar, "evolvera bakåt", dock behållande de positiva drag som vi lärt oss under civiliseringsprocessen.

Den väg till helvetet som civilisationen nu beträder, och som är ett resultat av civiliseringsprocessen, "framåtskridandet", borde varna oss och säga oss något om nödvändigheten av att vända människans evolution tillbaka till en del av djurriket. Mänsklighetens historia lär oss att en sådan vändning är nödvändig, inte minst nu när klimatförändringarna och oljetoppen kanske får oss att besinna oss.

Det är civilisationens hierarkiska tänkande och herremoral som står bakom de flesta problem idag, det att vi vill härska och lägga under oss allt annat liv, inte bara djuren. Detta är intimt förknippat med civilisationens väsen, och kan bara bekämpas genom att avveckla civilisationen och återgå till naturen och djurriket. Det finns ingen annan väg, teknologin kan inte rädda oss, då den framspringer ur civiliseringsprocessen och deltar i denna process´ väsen.

2016-07-26

Om att vända mänsklighetens evolution

Som ni kanske vet, förordar jag att mänskligheten "evolverar bakåt", går bakåt i evolutionen, bakåt till en del av djurriket igen, det djurrike som vi har hävt oss över med hjälp av civilisation och teknologi. Men är detta alls möjligt?, undrar du. Jag tror inte det, om inte en kollaps tvingar oss tillbaka till stenåldern. Jag tror ett troligare framtidsscenario är att vi framhärdar med vår civilisation helt tills klimatförändringarna gör slut på mänskligheten, ignorerande alla varningssignaler. Ja, jag tror t.o.m. att mänskligheten inte har fri vilja som helhet betraktat, i detta avseende, och att vi som individuella personer därför ytterst sett inte har fri vilja *. För ingen har egentligen kontroll över civiliseringsprocessen, trots att konspirationsteoretikerna skulle hävda motsatsen. Några enstaka vaknar till uppror mot civilisationen här och där, men de är så få att de står maktlösa. Jag vet inte om många som vill "evolvera bakåt" till djurriket, de flesta bara skakar på huvudet av det. Och ändå tycker jag det är det enda logiska man kan göra nu när civilisationens väsen avslöjas i takt med klimatförändringarna, oljetoppen och nykolonialismen. Vad civilisationen leder till torde vara rätt uppenbart vid det här laget: sinande resurser och en sjuk planet, sjuk av cancer, med risken att dö av den. Trots att jag anser att spelet är förlorat när det gäller mänsklighetens chans att överleva, vill jag likförbannat kämpa för att vi ska gå tillbaka på våra vägar (dock bevarande det goda vi lärt oss), vill jag kämpa för djurismen i ett slags förtvivlat, desperat hopp om att kanske klimatet inte får oss att dö ut ändå, att det istället låter civilisationen kollapsa tillbaka till stenåldern, och att vi alla då besinnar oss, och vänder och går bakåt i evolutionen, mot apornas och de vilda ursprungsbefolkningarnas livsstil. Det finns en liten chans att Guy McPherson, Paul Ehrlich & co. har fel, och att vi kommer att kunna vända mänsklighetens evolution. Framför oss är en vägg: klimatväggen och oljetoppsväggen, och det finns bara två alternativ; att gå i väggen och försvinna, eller gå "bakåt" och överleva.

För sju år sedan hade jag tanken att mänsklighetens evolution i framtiden skulle dela sig i två delar, en som gick framåt och en som gick bakåt till djurriket. Numera tror jag att vi bara har en väg att gå, och det är bakåt. Vägen framåt går över ett stup utan bro. Kalla det bakåtsträvande, men vi måste nu vänja oss vid tanken på att evolution inte bara måste gå framåt, men även kan, och numera måste, gå bakåt. Vi måste sakta, bit för bit, avveckla civilisationen och alla kärnkraftverk, om vi ska ha en chans att överleva. Och vi blir i framtiden ganska tvungna till det, när civilisationen kollapsar. Men det är antagligen för sent då att göra något, mänskligheten dör antagligen ut. Det är stupet utan bro.

Men missförstå mig inte, vi kan aldrig helt återskapa det förflutna, få det precis som det var förr, på stenåldern eller före det. På det sättet måste vi alltid gå framåt. Men som du kanske förstått, måste vi gå bakåt i den meningen att vi måste sträva efter att efterlikna de av våra förfäders livsstilar som har varit hållbara och faktiskt fungerat, såsom apornas och vilda ursprungsbefolkningars. Men vi ska inte kasta våra nyttiga kunskaper överbord, sådant som medicinsk kunskap, odlingskunskaper osv. Jag menar att vi bör gå bakåt endast i metaforisk bemärkelse.

Jag tror också att man bör bygga broar tillbaka till apornas och de vilda ursprungsbefolkningarnas livsstil. En sådan viktig bro är hortikultur, närmare bestämt permakultur och skogsträdgårdar. En annan viktig bro är att vi blir radikalt färre (frivilligt).

Jag hoppas man börjar diskutera dessa frågor, och ställer sig frågan om det inte är på tiden att vända mänsklighetens evolution, nu när vi ser stupet där framme. Jag hoppas det blir ett begrepp att "evolvera bakåt", att det inte bara är en galning som jag som talar om dessa saker. För det börjar bli bråttom nu att vända Titanic.

* Detta innebär dock inte att vi som mänsklighet inte kan ändra kurs. Även om man inte har fri vilja, påverkas man av omgivningen, på gott och ont. Och vi kommer att påverkas av att klimatet kollapsar. Och man kan välja även om man inte har fri vilja, valet är bara inte fritt, utan en länk i en oändligt lång kedja av orsaker. Och jag menar heller inte att man inte har något ansvar eftersom man inte har fri vilja, man har bara inte det där "yttersta ansvaret" som rättfärdigar hämnd och brist på medlidande.

2016-07-28

Varför Jesus har blivit så populär. Och varför jag älskar honom fortfarande.

Jag har en teori om varför Jesus har blivit så populär i världen. Är det inte för att han är den arketypiska anarkistiske rebellen? Han väcker liv i vår inre anarkistiska rebell på samma sätt som Emil i Lönneberga, Tarzan, Robin Hood, Tom Sawyer o. a.

Även om jag har tappat den religiösa tron på Jesus, har jag fortfarande stor respekt för honom som mytisk gestalt. Ja, ja älskar denne mytiske gestalt. Vem kan inte känna medkänsla med en som gör uppror mot fariseismen och den rådande förtryckande ordningen tills han blir avrättad på ett kors, torterad till döds? En man som vill återupprätta "Guds rike", paradiset, Edens lustgård, på jorden? Tillbaka till naturen? Jag tror det.

Det var Jesus som fick mig att komma på djurismen. Jag trodde först att Jesus förespråkade djurismen, fann djurism både här och där i evangelierna. Jag trodde t.o.m. att Jesu uppståndelse var hans förvandling till en djurisk, vild varelse. Och att jag hade uppstått på samma sätt som Jesus. Djurismen har sina rötter i kristendomen precis som kemin har sina rötter i alkemin. Jag tror inte längre så mycket på att Jesus förespråkade djurism, kanske bara lite grann (han var bl.a. luffare och hemlös!), men jag tror nu att jag läste in min filosofi i bibeln i stor utsträckning. Det mest djuriska hos Jesus var hans ord i Bergspredikan, Matteus evangelium 6 kapitel om att:

24. Ingen kan tjäna två herrar. Antingen kommer han att hata den eneoch älska den andre, eller hålla fast vid den ene och förakta den andre. Ni kan inte tjäna både Gud och mammon .
25. Därför säger jag er: Bekymra er inte för ert liv, vad ni ska äta eller dricka, eller för er kropp, vad ni ska klä er med. Är inte livet mer än maten och kroppen mer än kläderna?

26. Se på himlens fåglar. De sår inte, de skördar inte och samlar inte i lador, och ändå föder er himmelske Far dem. Är inte ni värda mycket mer än de?
27. Vem av er kan med sitt bekymmer lägga en enda aln till sin livslängd?
28. Och varför bekymrar ni er för kläder? Se på ängens liljor,hur de växer. De arbetar inte och spinner inte.
29. Men jag säger er: Inte ens Salomo i all sin prakt var klädd som en av dem.
30. Om nu Gud ger sådana kläder åt gräset, som i dag står på ängen och i morgon kastas i ugnen, hur mycket mer ska han då inte klä er? Så lite tro ni har!
31. Bekymra er därför inte och fråga inte: Vad ska vi äta? eller: Vad ska vi dricka? eller: Vad ska vi klä oss med?
32. Allt detta söker hedningarna efter, men er himmelske Far vet att ni behöver allt detta.
33. Nej, sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så ska ni få allt det andra också.
34. Bekymra er alltså inte för morgondagen, för morgondagen bär sitt eget bekymmer. Var dag har nog av sin egen plåga.

Det enda jag inte gillar i den här texten är "Ären I icke mycket mer än de", jag är för jämlikhet mellan människor och djur. Annars tycker jag mycket om texten, som handlar precis om det som djurismen handlar om; att efterlikna djurens och växternas livsstil.

Jag känner andra ateister som har uttryckt beundran för Jesus. Richard Dawkins t.ex., i hans bok "Illusionen om Gud". Där berättar han att i moraliskt hänseende var Jesus ett jättekliv framåt i jämförelse med gamla testamentets gud. Och han berättar att han gillar skyltar (eller var det t-shirts) med "ateists for Jesus" på.

Det finns även anarkister som har blivit mycket inspirerade av Jesus och bergspredikan. Jacques Ellul och Leo Tolstoj är viktiga kristna anarkister som har inspirerats av Jesus. Mer om Tolstojs anarkopacifism i ett eventuellt senare inlägg. Båda dessa anarkister har starka anarkoprimitivistiska drag.

2016-08-05

Julian Rose om koncentrationsläger för djur

"Om vi medvetet deltar i att använda vår konsumentmakt till att stödja koncentrationsläger för djur, dödar vi i sista hand både djuret och det mänskliga i oss själva"

(Julian Rose i boken "Byt spår för livet. Lokala lösningar på globala problem", 2009)

2016-08-10

Det är tungt att gå tillbaka på sina vägar

Det är tungt att gå tillbaka på sina vägar när man gått fel (det har jag märkt under vår vandring), det är väl därför samhället inte gör det. Vi skulle nog aldrig ha lämnat det nomadiska samlar- och jägarstadiet på stenåldern och blivit bofasta jordbrukare. Ja, jag t.o.m. undrar om det var rätt av oss att lämna djungelns paradis och börja jaga överhuvudtaget, ja om inte en degeneration redan började där, när vi uppfann elden och jaktredskap, när vi satte oss över aporna med våra jaktfärdigheter.

Vi gjorde nog fel när vi lämnade vårt paradishem i djungeln, vår Edens lustgård. Men vem vill gå tillbaka till apornas livsstil? Inte många i vår civilisation tror jag. Det är för tungt, för obekvämt. Istället tar vi hela tiden steg som försäkrar oss om att en sådan omvändelse inte längre är möjlig. Steg som försäkrar oss om en kollaps, i klimatförändringarnas spår.

2016-08-16
.

Av djur är du kommen, till djur skall du åter blifva.

2016-10-05

Civilisationens undertryckande av naturen och allt som är naturligt

Jag har många gånger varit med om tillfällen på gatan då jag mött hundar som har skällt, och deras ägare har blivit arga på sina hundar, och förbjudit sina hundar att skälla. Tänk efter vad detta innebär; att förbjuda en hund att skälla. Motsvarigheten till det vore om jag förbjöd en människa att prata, och tejpade igen hens mun. Båda dessa förfaranden är grovt kränkande, enligt min åsikt. Men få reagerar mot att man förbjuder hundar att skälla. Det ska liksom vara helt naturligt, fast det är vidrigt och motbjudande. Det innebär en demonisering av hundens naturliga drifter, som om det alltid vore tecken på aggressivitet att en hund skäller. Men jag tror definitivt inte det. Skällandet är hundens enda språk (förutom kroppsspråket), och kan betyda en mängd olika saker, och uttrycka en mängd olika affekter. Jag tror t.ex. att hundar kan skälla av uppsluppenhet, glädje, nyfikenhet, kärlek, förvåning, förundran, iver, svartsjuka, grälsjuka, förnärmelse, sorg och en mängd andra affekter. Hundägare som tror att hundar alltid är aggressiva när de skäller har en oerhört primitiv uppfattning om skällandet och hundens väsen, som jag har svårt att tro att en hundägare har. Men att förbjuda hunden att skälla tyder ändå på en sådan uppfattning.*

Jag ser civilisationens väsen avslöjas i detta förbud mot hundarnas skällande. Det är så mänskligheten uppför sig i stort. Det naturliga undertrycks och ersätts av det konstlade. Vi får inte öppet leva ut våra naturliga, fredliga, vardagliga drifter. Vi skäms över dem och gömmer dem. Eller varför tror du vi gömmer oss på toaletten bakom låsta dörrar när vi ska bajsa och kissa, detta heliga återförande till naturen av det vi har tagit från henne? Varför måste vi dölja detta och skämmas för detta? Eller varför blir vi haffade av polisen om vi går spritt naken i stan en varm sommardag? Har vi fallit så djupt att vi inte tål att se varandras kroppar, att vi skäms över våra egna kroppars utseende? Att vi skäms över vår djuriskhet? För alla djur är ju nakna, och nakenheten förbinder oss med djuren.

Eller varför måste vi alltid ha sex i hemlighet, bakom stängda dörrar, inomhus? Varför inte ha det ute i det fria, såsom djuren gör, utan skam? Har vi fallit så djupt att vi betraktar sex som något skamligt att dölja (1)? Och som därför genererar en hel porrindustri som en ringa kompensation, en sexistisk och pervers industri (i alla fall största delen av den)? Detta förakt för allt kroppsligt speglar ett förakt för naturen och det vilda som mänskligheten haft sedan civilisationen uppstod, och som mynnat ut i kapitalismens betraktande av naturen som enbart en källa till naturresurser att exploatera. Vad är detta annat än ett djupt förakt för naturens helighet, ett skändande av själva livet? Det är dogmen om att naturen endast är till för oss människor, och inte för sin egen glädjes skull, inte för sin egen skull. Kan föraktet för något bli större? Det är en herres förakt för sin slav, som hen ser som enbart till för att tjäna sin herre. Kapitalismen ser inte att den fortsätter den kolonialistiska slavdriftens tradition i hur den behandlar naturen och djuren. Precis så som slavhandlarna såg på de afrikanska slavarna på 1700-talet, ser de kapitalistiska cheferna på naturen och djuren. Och detta sipprar ofrivilligt över i deras syn på människan, människan är till för att "arbeta i sitt anletes svett", är bara till för att tjäna slaverimaskineriet civilisationen. Människan ses som en resurs att exploatera, tredje världens fattiga ses som billig arbetskraft att exploatera. Alla skall jobba för arbetets (och tillväxtens) egen skull, inte för arbetets nyttas skull, för den nyttas skull som arbetet skapare för livets helhet. Detta är vad man kallar "arbetslinjen", där man försöker skapa jobb för jobbens egen skull, för den eviga tillväxtens skull, och där människan reduceras till slav och arbetsrobot, som om detta var hennes sanna väsen. Men det är det inte, vi är inte evolverare att löneslava, vi arbetade överhuvudtaget inte innan vi lämnade djungeln, ja innan civilisationen uppstod för 10 000 år sedan. Att leka (2) och ta det lugnt, ett liv utan ständig stress och ständigt arbete, det är människans sanna väsen, som vi levt i under millioner år, hens djuriska väsen som vi undertrycker,

på samma sätt som vi undertrycker djuren, naturen och allt som är naturligt och vilt. Allt hänger nämligen ihop.

* och även om hunden verkligen var aggressiv, tycker jag det är vidrigt att förbjuda det, det är som att förbjuda en människa att bli arg och vred, vilket är förnedrande. Vrede är en naturlig drift som bör bejakas, såframt det inte övergår i våld mot människor, djur och natur. Men att en hund skäller aggressivt betyder inte att den vill gå till attack och bita. Jag tycker att hundar alltid ska ha rätt att skälla, även när de är arga, lika mycket som vi människor har rätt att säga ifrån när vi blir arga.

Jag har annars lärt mig att urskilja när hunden skäller så att den vill bita och anfalla, jag kan urskilja det i tonen hos skällandet. Men hundar på gatan har aldrig skällt så.

(1) I boken "Indianliv" av Erland Nordenskiöld (Åhlen och Åkerlunds förlag 1926) beskriver författaren hur flera urinvånarstammar i Amazonas lever. Bl.a. berättar han om hur deras ungdomar inte brydde sig om att gömma sig när de skulle ha sex med varann. Jag tror detta är rätt allmänt bland vilda urinvånare. De har heller inte några privata utrymmen att gömma sig i, man lever tätt inpå varann, och delar sovutrymme med varann i sina hyddor och tipin. Jag tror att det är med uppkomsten av de privata utrymmena som sex börjar ses som något privat att dölja. Det finns en länk mellan detta och nakenheten. Det är något som är fel och sjukligt med detta, tycker jag. Det är också först i civilisationen som man börjar leva nära främlingar som man inte ens känner, det är först i civilisationen som man har förlorat communitykänslan med sin omgivning, vilket bidrar till att man vill dölja sitt sex och sin kropp för de andra, och ha ett "privatliv". Privatliv är något främmande för urmänniskan och för djuren, och är ett tecken på djupt förfall, sjuklig individualism, på att vi förlorat communitykänslan med vår omgivnings människor.

(2) det vi uträttade under vår tid innan människan lämnade djungeln, samt på stenåldern när vi var jägare-samlare, var som en lek för oss, det var inte arbete i egentlig mening, precis som det är för resten av djuren. Något blir arbete när man har någon över sig som befaller en att arbeta (eller en kund som kräver att man ska arbeta, annars får man ingen lön), när det kopplas loss från det övriga livet, när arbete och fritid inte längre är ett, när det blir mekaniskt, så att man blir som en arbetsrobot, samt när man arbetar för mycket så att det blir tungt och stressigt, såsom vi gör i vår civilisation med våra åtta timmars arbetsdagar. På stenåldern "arbetade" vi bara två till fyra timmar om dagen, säger paleoantropologerna, därför kändes det inte som riktigt arbete, utan det gick som en lek.

2016-11-14

De fångna djurens rewilding

För dem som har följt denna blogg lär det vara klart att jag vill att alla de fångna djuren ska släppas fria, sakta men säkert. Att de ska få "rewilda" sig (förvilda sig). Men är detta alls möjligt?, frågar du kanske. Är det bara en utopi?

Jag tror att det i princip skulle vara möjligt. Men det kräver mycket av oss människor. Att vi verkligen uppoffrar oss. Nu ska jag räkna upp de steg vi bör ta:

Det första vi bör göra, är att hindra de flesta av våra fångna djur att föröka sig, så att vi bara försäkrade varje arts överlevnad, men siktade på att de skulle bli radikalt färre. Vi har helt enkelt för många fångna djur för att vi skulle kunna släppa dem fria idag. Det går inte. Det finns inte tillräckligt skog och mark för dem i friheten, inte minst i det klimat där de hör hemma. Jag tror deras mängd bör minskas åtminstone lika mycket som mänsklighetens befolkning bör minskas, alltså till en tiondedel av det nuvarande.

Det andra vi bör göra (helt från starten) är att forska kring djurens rewilding, hur den skulle kunna genomföras. Det skulle kunna bli en uppgift för konservationsbiologin, som ju är mycket mån om att restaurera vildmark. Att forska kring restaureringen av vildmark bör gå hand i hand med forskning i de fångna djurens rewilding till dessa samma restaurerade vildmarker. Man borde t.ex. forska i vilka klimat de respektive djurarterna kan överleva i. Var ska vi placera hundarna t.ex.? I djungeln? Klarar korna vintern här uppe i nord ute i det vilda, eller bör de förflyttas söderut? Här finns mycket att forska i. Vi får treva oss fram försiktigt.

Det tredje vi bör göra (helt från starten) är förstås att låta människan rewilda sig, för utan människans rewilding, finns det lite hopp om djurens rewilding. Vi bör bli radikalt färre (en tiondedel av hur många vi nu är), och vi bör avfolka städerna och bygga upp landsbygden, för att leva i små stammar som de vilda ursprungsbefolkningarna, och ytterst bör vi emigrera söderut till varmare trakter, där vi har lättare att klara vintern utan att behöva jaga och hugga ner skog så mycket. Människans rewilding är kopplad till djurens rewilding, för vår civilisation kräver att djur är i fångenskap (det är fångenskapsmaskineriet civilisationens väsen), medan den rewildade mänskligheten inte kräver djur i fångenskap. Bara en rewildad mänsklighet kan tillåta att åkermarkerna växer till skogar igen, så att ekosystemen i vilka våra fånga djur ska leva i vilt tillstånd, restaureras. Civilsationen kräver nämligen jordbruk (det hör till dess väsen), medan en förvildad mänsklighet kan klara sig på skogsträdgårdar och småskaligt fiske (vi behöver inte jaga för att klara oss, dessutom skulle jakten lätt kunna utrota många arter, så många är det som ska jaga), vi behöver inte åkrarna, de kan få växa sig till skogar.

Till sist den avgörande, djurrättsliga frågan; vill djuren rewilda sig? Jag tror det är bortom varje tvivel att de vill det, även om det innebär större risker. Vi kan bara fråga oss själva; vad väljer vi av följande alternativ - fångenskap med trygghet eller frihet med risk? Jag skulle självklart svara "frihet med risk". Så farligt är det inte att dö eller skada sig/bli sjuk att jag skulle vilja vara i fångenskap för att förvaras i trygghet från riskerna att svälta och att skada sig/bli sjuk. Är man inte tvungen att leva är det inte så farligt att skada sig/bli sjuk, blir livet för outhärdligt kan vi avsluta det helt enkelt.

2016-11-18

Att offra sig själv istället för att offra djuren och naturen. Och något om att lära sig av det vilda

I tiotusen år (eller rentav mycket längre) har människan haft en strategi som går ut på att offra den vilda naturen och djuren när det kniper, inte sig själva. Offrat dem genom jordbrukets förstörelse av den vilda naturen, genom domesticering och slaveri, genom fångenskap, utsugning och exploatering (tänk bara på djurfabrikerna). Naturen och djuren har ständigt fått betala det högsta priset för mänsklighetens s.k. "framsteg" (tänk bara hur hästarna och oxarna slet på åkrarna förr i tiden). Idag gör de det i ännu större grad genom storskalig miljöförstöring och klimatförändringar. Det finns en stor obalans här, genom hela civilisationens historia. Har inte tiden kommit för en utjämning av den ojämna relationen människa - ickemänskliga djur, människa - natur? Är det inte dags att vi offrar oss själva istället för att alltid offra de svagaste, de försvarslösa, djuren och naturen? Bär vi inte på en stor skuld till den vilda naturen och djuren? En skuld som vi bäst betalar genom att själva stiga åt sidan och ge plats för den vilda naturens och djurens önskemål? Lite i Simone Weils anda, genom "avskapelse", genom att stiga tillbaka för att annat liv än oss själva kan trivas? En skuld som vi bäst betalar genom att abdikera från vår tron, och bli naturens och djurens jämlikar, ja rentav efterföljare? Är det inte dags för oss att börja lära av det vilda livet och vilda ursprungsbefolkningar, istället för att alltid vi ska lära dom? Har vi inte mycket att lära av urinvånarna och djuren, inte minst nu när vi ser vad civilisation leder till, nämligen ekokatastrof? Vi har så mycket kunskap, men visdomen, och moralen, att leva rätt, skriker med sin frånvaro. Kan inte det vilda livet lära oss något här? Något om att leva i harmoni med sin omgivning, med planeten och dess gränser, istället för att utsuga den och förstöra den som om det inte fanns någon morgondag och inga efterkommande? De vilda ursprungsbefolkningarna borde besöka västerlandet och undervisa oss om hur man lever inom planetens gränser, inte tvärtom - att vi västerlänningar ska upprätta skolor och missionsstationer bland urinvånarna. Detta senare är bara kolonialism, lömsk sådan, som till slut lär urinvånarna att bete sig lika canceraktigt som vi i väst. Har inte vi västerlänningar något att lära av rådjuren i Norden, som uthärdar vinter efter vinter? Av aporna, som nästan lever som våra urfäder människoaporna? Vi har hittills uppfört oss som om vi inte alls har något att lära av det vilda, som om det bara är "primitivt" och reaktionärt, något att lämna bakom sig med "framsteg". Men det vilda sitter på en visdomsskatt som vi västerlänningar har glömt; hur det friska, ursprungliga, icke-canceraktiga livet fungerar.

Jag förespråkar inte att vi överger vetenskap och kritiskt tänkande, bara att vi, nu när civilisationen visar sitt sanna ansikte, hur det leder till ekokatastrof, lär oss något om hur det icke-civiliserade, friska livet fungerar, och omsider omvänder oss till det som är värt att ta tillvara i detta liv, utan att överge kritiskt tänkande eller den vetenskapliga metoden. Vad jag efterfrågar är en syntes av det bästa i mänsklighetens utveckling hittills, och det bästa i det vilda livet. Vi behöver inte överge kritiskt tänkande bara för att vi lämnar civilisationen. Civilisationen och kritiskt tänkande är inte synonymer, snarare tvärtom, de är varandras motsats, för civilisationen förstör det vilda livet som ytterst är den grund som den vilar på, som den bygger på, ja civilisationen sågar av grenen som den sitter på genom sin miljöförstöring. Vi behöver inte bli vidskepliga bara för att vi lär oss av ursprungsbefolkningar (här har New Age gjort fel), vi kan ta det bästa hos dem, och förena det med det bästa som vi har lärt oss av civilisationen hittills, och ha det med i bagaget när vi lämnar civilisationen, såsom yttrandefrihet, religionsfrihet, HBTQ-frihet, anarkism, feminism o.l.

Slutligen, vår skuld till det vilda kräver betalning. Antingen är vi visa, och betalar det frivilligt, genom att offra oss själva istället för att fortsätta offra naturen och djuren, eller så kommer "den planetära kronofogden" - kollapsen, i form av klimatförändringar, oljetopp och finanskriser, och tvingar oss att betala vår skuld genom massvält och massdöd, p.g.a. att resurserna överutnyttjas och miljön och klimatet förstörs.

2016-11-26

Jag skulle vilja vara ett vilt djur

Jag skulle vilja vara ett vilt djur. Jag avundas de vilda djuren den fräschet och vildhet de har, det äventyrliga liv de har. Hur de får känna naturens krafter i sitt skinn, årstidernas växlingar, deras nakenhet gör att de inte isolerar sig från livet, utan känner det in på livet.

Jag gillar inte det bekväma livet. "Den mätta dagen, den är aldrig störst. Den bästa dagen är en dag av törst.", skrev poeten Karin Boye. Jag vill inte vara isolerad från livet, trygg i min fångenskap och alienation från naturens krafter, jag vill kasta mig ut i livets ström och delta i det sjudande naturlivet omkring mig.

Jag vill inte sitta vid en dator flera timmar om dagen, som kompensation för att jag inte nås av de stimuli som den vilda naturen och stam-communityn ger mig. Det civiliserade livet är tråkigt, eftersom det är för bekvämt. Det saknar äventyret. Det är just detta som jag beundrar mest hos det vilda livet; äventyret. Jakten på mat, undvikandet av rovdjur, anpassningen till årstidernas växlingar, kampen för att hålla sig varm om vintern. Att kämpa för sin överlevnad lockar mig. Man kommer i kontakt med sina instinkter då, sina mest basala instinkter. Och man får kontakt med sin kropp och det fysiska. Det bekväma livet gör att man blir för mycket uppe i sin skalle. Jag är ett praktexempel på detta. Jag är helt enkelt för mycket uppe i min skalle, för intellektualistisk, för lite fysisk och jordad.

Det vilda livet har visserligen sina risker, men hellre väljer jag frihet med risk än fångenskap och trygghet.

Jag går barfota så ofta jag kan, även mitt i vintern om snön har smält och det inte är för kallt. Särskilt när jag går barfota i kallt väder, kan jag känna kontakt med det vilda djuret inom mig, hur jag anpassar mig till naturens vildhet, och hur jag känner att blodet sjuder i mina fötter som reaktion på kylan. Jag kan känna kickar av att få känna på naturens krafter och årstidernas utmaningar.

2016-11-30

Carl Jonas Love Almqvist om att människan ska bli som ett djur

"Djuriskt? Det är helt annat; det har icke härmed att göra. Men äfven det Djuriska, Naturiska, hvarför skulle det vara så gement? Det djuriska som står under oss i de flesta fall, står dock över menniskan i ett, i synnerhet i en tid, då vi genom otaliga stridigheter äro oense inom oss sjelfve. Det djuriska sättet att vara, instinktlifvet, visar den harmoniskt intagande bilden af en hög enighet med sig sjelf. Ni har väl hört Mystikernas tanke om animal coeleste? Menniskans strävande, påstår man, skall verkligen vara, att till sluts blifva natur igen, att blifva liksom ett djur."
(Carl Jonas Love Almqvist (1793-1866) i "Drottningens juvelsmycke")

..."för övrigt skall man snart se, att en högre idé genomspelar det hela. Den mystiska idéen om animal coeleste eller Menniskan, icke naturisk eller djurisk i vanlig låg mening, utan såsom ofvan bildningens strider född till natur och enhet med sig sjelf i himmelsk mening – en sådan föresväfning har visat sig för min själ."
(Almqvist i ett brev till Atterbom)

Almqvists "animal coeleste" refererar till en idé inom nyplatonismen och mystiken, som jag inte lyckats spåra, varken i böcker eller på internet (jag googlade på "animal coeleste", och jag hittade inte en enda engelsk sida med den frasen på. Otroligt). Jag hittar den bara hos Almqvist. Det är märkligt hur nära den kommer min egen djurism. Otroligt att andra än mig har tänkt dessa tankar, och det för så länge sedan (på 1800-talet).

2016-12-30

Kan människan åter bli apa?

Många av denna bloggs läsare är säkert bekant med min teori om "djurismen", att människan är ett djur och bör leva som ett djur, "åter bli djur". Det jag hittills kanske glömt att påpeka, är att detta kräver mycket lång tid, och (jag har förr påpekat) att vi behöver bygga en bro tillbaka till djurriket, där vi steg för steg avvecklar civilisationen, går från högteknologi till lågteknologi och därifrån till ingen teknologi alls, vilket är det slutliga målet; den totala föreningen med naturen och resten av djurriket. Jag förespråkar alltså att vi vänder evolutionen för människans del, och siktar på att bli apor igen. Men är detta alls möjligt?, frågar du. Ja, det låter konstigt, det måste erkännas. Men med lite tid på oss kanske vi kan bli apor igen. På några millioner år kan nästan vad som helst hända. Ska vi utveckla päls igen, tar det nog några millioner år. Har vi haft päls för några millioner år sedan, kanske det tar lika länge för oss att få päls igen. Det vi har haft, borde vi kunna få igen, det ligger ju någonstans i våra gener.

Men tro för all del inte att jag förespråkar att vi nu, så som det är nu, börjar leva som aporna. Detta har aldrig varit min tanke. Min tanke är enbart att vi sakta vänder människans evolution. Så enkelt är det: att vi börjar röra oss mot djurriket igen, för att kunna överleva som art. Det är faktiskt fråga om vår arts överlevnad, så allvarliga är hoten från klimatförändringarna. Och innan vi når apornas livsstil (som är överlägsen vår i ekologiskt hänseende) måste vi gå genom många faser, såsom urban odling, permakultur på landsbygden, lågteknologi, emigration till varma länder, städernas övergivande och en återgång till landsbygden, stenålderslivsstil som jägare-samlare (jag förespråkar fiske, inte vanlig jakt), tills vi slutligen, om några millioner år, utvecklar päls. Vid det laget är mänskligheten samlad i tropikerna igen, och den global mänskliga populationen är inte mer än ett tiotal millioner.

Är detta enbart att regrediera, gå bakåt i utvecklingen? Jag tror inte det. För vad är "framsteg" egentligen? Är det inte att anpassa sig till sin miljö? Är inte det det viktigaste i alla framsteg? Om man tar det som måttstock på framsteg, då är människornas förvandling till apor ett enormt framsteg, ja en utveckling värd namnet, som skulle rädda både planeten och mänskligheten. För mänskligheten idag håller faktiskt på att förstöra sin och planetens framtid. Så som det nu utvecklar sig, kan mänskligheten överleva i högst ett sekel. Det jag arbetar för, är däremot att mänskligheten skall få leva i tiotals millioner år framöver, helt tills nästa massutdöende av naturliga orsaker, som kommer med jämna mellanrum under evolutionens gång. Tänk efter; hundra år i jämförelse med tiotals millioner år. Det är en ganska stor skillnad. Ska vi offra dessa millioner år av utveckling bara för ett sekels bekvämlighet? Det vore rena vansinnet. Måtte mänskligheten vakna och besinna sig, så att vi kan återvända till våra rötter, där vi verkligen hör hemma, i naturen och bland djuren, med fötterna planterade i mullen. Detta låter kanske som pest för de religiösa, men för en ateist som jag är det ljuvligt klingande toner att bli ett med det fysiska, med materien och vår djuriskhet.

Vi bör alltså röra oss i riktning mot djurriket. Men därmed inte sagt att jag menar att vi bestämt måste gå linjen ut, och verkligen bli apor. Det skulle faktiskt räcka att vi levde som ursprungsbefolkningar lever i Amazonas regnskog idag, för att mänskligheten och planeten skulle räddas. Men jag leker med och fascineras av tanken att vi åter kan bli apor. Vi skulle nog vinna mycket på det, tror jag. Apor är mer anpassade till sin miljö än människor, och pälsen är en stor styrka, så behöver man inte tillverka kläder, och lukta illa om man inte tvättar sig och sina kläder. Vore det inte härligt att kunna gå naken året om, i ur och skur?

Och det vore rättvist mot de fattiga om vi blev apor igen, då skulle ett jämlikt samhälle uppstå, klassamhället skulle störta, det skulle inte finnas rika och fattiga. Och det skulle också försvåra uppkomsten av en ny civilisation, med allt det förtryck, all den ojämlikhet och allt det slaveri det skulle innebära.

2016-12-30

Vad jag skulle göra i en nära-döden-upplevelse

Jag tror inte på att andevärlden finns som en objektiv värld. Men jag tror att människor har haft så levande upplevelser i fantasins värld att dom framstår för dem som att de har hänt på riktigt, i en objektiv värld. Det finns en chans att man får en sådan upplevelse när det är dags att dö. Då är chansen för detta störst. Dessa dödsupplevelser har t.o.m. ett namn, de heter "nära-döden-upplevelser". Då kommer man, medveten och vaken, in i en värld där allt tycks vara möjligt, där alla religionens och mytens varelser och väsen finns. Allt man har upplevt, läst, sett och tänkt befruktas där. Man skördar vad man sått i sin fantasi. Man kan ibland styra det som sker med sin vilja, som i en vakendröm, och få vara med om det man vill just då. Det kan vara bra att förbereda sig för en sådan upplevelse genom att tänka ut vad man skulle göra om man fick en sådan. Vad skulle jag själv göra om jag fick en sådan? Jag skulle väl gå och rådföra mig med älvorna och trollen i sagoskogen om hur vi skulle rädda mänskligheten och vår planet. Jag skulle också gärna vilja möta alver, och kanske Gandalf och Frodo från filmen Sagan om Ringen. Kanske de också kunde ge mig några råd. Jag skulle fråga andevärldens klimatvetenskapsmän om det finns något hopp för vår planet. Fast i medvetenhet om att de inte finns på riktigt, och att jag inte kan sätta full tilltro till vad de säger. Men det skulle vara kul att höra deras åsikt i denna för mig allt överskuggande fråga; vår planets framtid.

Sedan skulle jag bli ett vilt djur eller insekt i sagoskogen en tid. Kanske en fågel, en snigel, en humla. Få uppleva hur det är att vara djur och insekt. Känna enheten med det fysiska, med naturkrafterna. Få se världen utifrån djurens och insekternas perspektiv. Sedan, till slut, skulle jag leva en tid bland andevärldens ursprungsbefolkningar, i andevärldens tropiker, och lära mig en del av deras visdom, få leva som människa nära naturen och få studera en mänsklighet som inte är canceraktig. Jag skulle även göra en tidsresa tillbaka till den tid då vi ännu var människoapor i djungeln, och leva bland dessa varelser en tid.

2017-01-04

Att ta risken att bli uppäten av ett lejon

Idag läste jag blogginlägget "Kan människan åter bli apa?" för deltagarna på Romantiska förbundets poesiträff på Hornstulls bibliotek som äger rum varannan fredag kl. 14-16. Poeten Rolf Leijonmark kommenterade med att han inte skulle vilja bli uppäten av ett lejon, och att han nog helst skulle vilja bo i en uppvärmd lägenhet.

Mitt svar på det var "Det är priset vi måste betala för att upprätthålla den ekologiska balansen".

Jag menar inte med detta att vi nödvändigtvis måste bli apor för att återställa den ekologiska balansen. Det skulle räcka med att vi levde som vilda urinvånare gör i Amazonas regnskog idag. Men som jag skrev i texten ovan, skulle det vara en stor styrka att ha päls, vi skulle då vara mer anpassade till naturen. Och tanken på att människan åter skulle kunna bli apa, och den evolutionära cirkeln skulle slutas, fascinerar mig oerhört.

Däremot håller jag fast vid att vi måste riskera att bli uppätna av lejon om den ekologiska balansen skall upprätthållas *. Med detta menar jag att vi måste avstå från jaktredskap och mer avancerade vapen med vilka vi kan ta herradömet över andra arter, och lätt utrota dem. Vi måste nöja oss med sådana redskap som på något sätt tillåter att det blir en balans mellan vår art och andra arter, såsom enkla stenyxor att försvara oss med. Och varför är det så viktigt att vinna över lejonet? Då tar han ju ändå andra djur. Om vi beväpnar oss mindre, så att lejonet har en chans att ta oss, då offrar vi oss så att ett annat djur sparas från lidandet att bli uppätet. Och då offrar vi oss för att lejonet skall ha lättare att få mat. Lidandet måste demokratiseras igen mellan arterna, istället för så som det nu är, där allt ska tjäna människan, och där människan hela tiden offrar andra arter än sig själva, med sitt överlägsna intellekt, offrar de svagaste för att själv leva i bekvämlighet.

"Kärlek är abdikation", sa den franske filosofen och mystikern Simone Weil (1909-1943). Denna mening har gjort oerhört djupt intryck på mig, ända sedan 2005, och det skulle jag vilja skriva på min gravsten. Vi måste avstå från frestelsen att dyrka människan, och enbart tjäna människan, avstå från herradömet över varandra och djuren, och bli jämlika med hela skapelsen. Vi måste börja tjäna livet istället för att härska över det. Tjäna djuren, tjäna växterna, tjäna ekosystemen. Vi måste pränta detta in i oss om vi skall ha en chans att överleva vårt sekel. Vad innebär det att tjäna djuren? Är det kanske att offra sin bekvämlighet ibland, att låta lejonet ha chansen att äta en själv istället för att äta ett annat djur? Genom att beväpna sig mindre?

Jag menar inte att vi ska sluta tjäna varandra som människor, sluta tjäna människorna. Det har bara blivit en så hiskeligt stor obalans mellan tjänande av människan och tjänandet av ekosystemen och djuren, att det kanske behövs en extra stor dos av djurtjänande och ekosystemstjänande för att balansen mellan människa och natur skall återupprättas. Kanske vi måste tjäna djuren och ekosystemen mer än människan i en tid framöver, för att denna balans skall återupprättas.

Min vän anarkisten Jonas Lundström kritiserade denna offer-inställning, och menade att det var pietistisk korsteologi, som har kritiserats av feminister. Men just Jesus' exempel av uppoffring är faktiskt min bästa behållning av kristendomen, även som ateist. Jonas menade att djuren är egoister av naturen. Men det är inte riktigt sant. Djuren offrar allt för sina barn, och vissa djur riskerar sin egen säkerhet för att varna andra i sin flock för rovdjur eller fiender. Vi människor måste adoptera naturen som vårt eget barn, och ge allt för henom. Sedan i ett senare skede, efter att vi adopterat naturen, kanske hen kan bli även vår far och vår mor, som värnar sig om oss. Men nu ligger naturen där som ett hjälplöst barn som behöver adopteras, utslängd på vägen av oss människor.

* men risken att bli uppäten av lejon i djungeln på stenåldern, var inte större än risken att dö eller skadas i trafiken idag. Det går inte att försvara civilisationen med att man inte vill riskera att bli uppäten, för riskerna är lika stora att dö eller skadas i trafiken.

2017-01-20

Varför jag tror att hundar inte är fascistiska

Svar till kommentaristen "Leon", som menade att hundar och många andra djur är fascister i grund och botten:

Vad är fascism? Jag tror vi måste enas om det först, innan vi kan gå till att avgöra frågan om hundar är fascistiska eller inte. Här kan ni läsa om hur fascism definieras på wikipedia.

Jag tror inte det går att applicera ordet fascism på djur. Ordet innehåller för mycket mänsklig politik. För att fascism skall kunna uppstå, måste det finnas en stat, en nation. Djur är inte nationalistiska. De har ingen övergripande nation, utan varje djurflock är helt självstyrande.

Kanske Leon tänker på hur vilda vargflockar är hierarkiska, och förknippar hierarki med fascism? Jag tror inte vi kan likställa hierarki med fascism så enkelt. Hierarki förekommer i alla mänskliga och icke-mänskliga sammanhang, vare sig de är fascistiska eller inte. Det går inte att undvika, det är ett av våra existentiella grundvillkor som vi är "utslängda" i (för att tala med filosofen Martin Heidegger). Vi kan bekämpa det, vi kan mildra det, men helt går det inte att undvika. T.o.m. i anarkistiska kommuniteter finns det inofficiella hierarkier och inofficiella ledare. Total anarki och total jämlikhet är en utopi, som vi visserligen behöver sträva efter, men det vore ett självbedrägeri att påstå att i just vår anarkistiska grupp finns det inga hierarkier.

Däremot, att sanktionera hierarkier, det börjar närma sig fascism. Men gör hundarna det? Tror du inte att även de, precis som människan, har en (aldrig så liten) längtan efter jämlikhet? Tror du inte att de t.o.m. delvis kan kämpa för det, alltmedan de finner sig "utslängda" i hierarkier, som något som inte går att undvika? Kräver inte det en stat för att hierarkier ska sanktioneras? Hundar har ju inga stater, de är faktiskt rätt anarkistiska av naturen, de bildar små ”anarkistiska”, självstyrande flockar i den vilda naturen. Eller är anarki ett för starkt ord att använda på hundflockar i den vilda naturen? Jag vet inte, men det är det ordet jag finner stå mig närmast, när jag ska beskriva hur de styrs. De har inget centraliserat, nationalistiskt hundstyre, visserligen flockledare, men det har även människoanarkistiska gemenskaper, i alla fall inofficiellt. Hundar har inget officiellt styre.

Det är när hierarkier sammanbinds med auktoritarianism, som fascismen föds. Är hundar auktoritära? Jag har aldrig märkt något sådant. Och jag har en rätt stor erfarenhet av hundar. Auktoritarianism förbinder jag med en stat. Med politik, med politisk och religiös konservatism, med hjärntvättande och förslavande av andra varelser, med tämjande av det vilda och av våra naturliga drifter och instinkter. Hundar har inget projekt på gång för att tämja det vilda och sina och våra naturliga drifter/instinkter. Tvärtemot. Jag tror de längtar efter den vilda, fria naturen egentligen. De vill nog leva som vargar, när allt kommer omkring, leva i sitt rätta element, den vilda naturen.

Försöker hundarna hjärntvätta och förslava andra varelser? Det har jag aldrig märkt något av, och detta är, tycker jag, det väsentliga i all auktoritarianism. Ingen är tvingad att ingå i en vargflock. Man har rätt att avstå, och svälta, eller övergå till en annan flock. Men i vårt auktoritära svenska samhälle tvingas vi vara med i karusellen, vi har inte ens rätt att ta vårt liv. Vi bestämmer inte ens över vår egen död. Då har auktoritarianismen gått långt. Och avviker vi för mycket, låses vi in. Hundar och vargar gör inte sådant (och de sätter inga i koncentrationsläger, inte minst). De kanske strider lite sinsemellan, men de låser i alla fall inte varandra in. De kan inte. Hellre får jag lite skador i en strid med andra "hannar", än att låsas in i sterila, onaturliga utrymmen, tomma för all vild natur. Jag har erfarenhet av att bli slagen nästan medvetslös i Spanien med en klubba (p.g.a. att jag släppt ut en massa djur), och jag fick stora blåmärken över hela kroppen, och t.o.m. feber. Jag gick inte till sjukhuset, utan lät naturen ta hand om allt. Mina skador gick över på några dagar, och jag kände en väldig barmhärtighet i de läkande krafterna i kroppen och naturen *. Jag skulle mycket hellre välja sådant än att sitta inlåst. Man skrämmer människor till underkastelse och slaveri med hot om inlåsning, det är en av auktoritarianismens främsta verktyg, vare sig det är inlåsning på sinnessjukhus eller fängelse.

Jag skulle även tillägga att imperialism är ett viktigt inslag i fascismen. Är hundar och vargar imperialistiska? Jag har aldrig märkt något sådant. Vargar i den vilda naturen håller sig inom sin ekologiska nisch, och lever i relativ harmoni med sin miljö. Naturen reglerar deras antal, därför kan inte imperialism uppstå. Skulle något sådant uppstå, skulle de snart inte finna bytesdjur längre, de skulle snart utrota sina bytesdjur, och gå under på kuppen. Men detta är inte verklig imperialism, verklig imperialism uppstår först hos människan, när man hela tiden övervinner den vilda naturens balanserande mekanismer, som skulle se till att man inte blir för många. Övervinner den med uppfinningar, med "klokhet", som denna dåraktighet kallas. Och övervinner den till den grad att hela planetens hälsa är hotad. Det är vad verklig imperialism handlar om. I denna mening är hela civilisationen fascistisk. Imperier skulle aldrig

uppstå om man ständigt lät naturen balansera folkmängden, med de naturliga mekanismer som finns (jag menar inte folkmord och krig). Det är när man häver sig över naturen och dess balanserande mekanismer, som sann imperialism föds. Vargflockar blir inte hela tiden större och större. De häver sig inte över naturen, deras flock blir inte cancerlik, som civilisationen.

*detta är en helig upplevelse för mig, som stärkte min tillit till att naturen är god. Tänk vad som är på gång i vår kropp för att upprätthålla den och läka den! Det är ofattbart starka krafter! Och de är på vår sida, på livets sida!

2017-01-24

Omvärdering av min syn på teknologi. Kritik av djurismen. Strävan efter mild anarkoprimitivism

Kommentaristen Leon lyckades i kommentarsfältet till mitt öppna brev till Sveriges socialminister nyligen, få mig att ransaka min filosofi. Det var särskilt anklagelserna om ekofascism som fick mig till detta. Och han har en poäng. Delar av min filosofi har öppningar mot ekofascism, och det där att fängsla inflytelserika klimatförnekare i ekobyfängelser för några månader, är nog rena ekofascismen. Jag ångrar det, och har tagit bort detta sistnämnda från min blogg.

Men också djurismen börjar jag bli skeptisk till. Särskilt till dess syn på teknologi (tidigare har jag varit motståndare mot teknologi överlag). Har man en gång tillverkat en teknik, varför inte använda den tills den går sönder, så sant den inte skadar någon eller naturen? Varför t.ex. inte använda alla kameror tills de går sönder, och reparera dom så länge det går? Jag är visserligen inte för att vi ska skapa ny högteknologi (i de flesta fall, p.g.a. utsläppen, och p.g.a. de osunda maktförhållandena och beroendena som högteknologin skapar, och p.g.a. att högteknologin ofta tar våra krafter bort från att hjälpa de fattiga och tredje världen), men det vore fanatism att inte använda det vi har skapat redan, så sant den inte skadar någon eller naturen. Och varför förkasta lågteknologi överhuvudtaget? Sådan teknologi som man kan skapa i sitt eget garage hemma, av saker man hittat på soptippen? Sådan lågteknologi skulle underlätta vår existens efter "kollapsen" avsevärt. Jag tror visserligen inte att vi kommer att kunna tillverka så mycket högteknologi allteftersom kollapsen fördjupas, och förespråkar därför inte det (också p.g.a. dess utsläpp), men varför förkasta lågteknologi? Varför förkasta permakultur, som verkligen är en sorts lågteknologi, den bästa vi har, tycker jag? Varför förkasta detta enbart på grund av en fanatisk idé om att bli som aporna igen? Jag kan inte se poängen med det. Djurismen föder lätt ett hat till människan, den försöker liksom beröva människan allt den har byggt upp, se det som värdelöst, att djuren är de enda som lever rätt. Men om myrorna gör rätt i att bygga stora myrstackar, bina gör rätt i att bygga stora bikupor, varför får inte då människan bygga det hen vill, bara det inte skadar naturen och andra människor? Jag vill inte längre förkasta all teknologi, utan istället värdera teknologin enligt hur väl den tjänar människan, djuren och resten av naturen. Man skulle kunna säga att teknologin är det vi använder den till. Att helt förkasta teknologi baserar sig på något slags svartvitt tänkande.

Man behöver inte bli apa för att rädda planeten, det räcker med ett lågteknologiskt samhälle, lågteknologi är nämligen hållbar teknologi, teknologi som inte skövlar planeten eller har höga utsläpp.

Jag skulle vilja lämna djurismen, som jag numera uppfattar som extremistisk och fanatisk, och istället förorda en mild anarkoprimitivism, lite i David Jonstads och Jonas Lundströms anda (Jonas Lundström förordar visserligen inte anarkoprimitivism, utan en "postciviliserad anarki", men det kommer nära det jag menar med mild anarkoprimitivism). Jag menar fortfarande att vi bör gå tillbaka till naturen och leva primitivt, men vi behöver inte leva som djuren och aporna, eller bli apor igen. Det räcker med små anarkistiska kommuniteter på landsbygden, som odlar permakultur och kämpar sig igenom civilisationens sammanbrott så gott det går, sökande att bevara allt det goda vi har lärt oss av civilisationen. Vi kan också stanna i städerna så länge det går efter kollapsen, med hjälp av stadsodling. Däremot kan det vara vist att föregå kollapsen genom att frivilligt avveckla högteknologin innan den faller av sig själv under sin egen tyngd. Då gör vi civilisationens fall mjukt och uthärdligt. Och det är särskilt den skadliga högteknologin (såsom kärnkraft och kärnvapen) som vi bör börja med att avveckla.

En annan insikt är den att det finns knappt någon ursprungsbefolkning på jorden som inte har någon form av lågteknologi, och som inte har haft det sedan urminnes tider. Jag förespråkar att vi lär oss av dem när det gäller hur vi ska överleva kollapsen. Att vi lär oss hantverk igen. Att väva tyger själv, sy kläder och mockasiner av djurskinn, fiska småskaligt med egengjorda fiskenät, göra egna krukor själv av lera, bygga hyddor och tipin själv osv. Allt som man kan göra själv med egna resurser, och med andras resurser så länge det går.

Att sikta på ett lågteknologiskt permakultursamhälle, gör också att vi inte behöver bli lika få som vi måste bli om vi ska bli som aporna igen. Permakulturodling kan nämligen mätta många flera munnar än vanligt monokulturellt jordbruk, särskilt skogsträdgårdarna ger mycket stora skördar. Det räcker med en nedgång av befolkningsmängden, som kommer av att vi kraftigt begränsar (frivilligt) vårt barnafödande. Vi behöver inte några självmord här, det är det (här) bara djurismen som kräver. Kollapsen kommer också efterhand att själv minska befolkningsmängden, utan att vi gör något åt det.

Jag har undrat om jag ska radera den här bloggen, och sluta blogga eller starta en ny, men jag tycker att trots djurismens villfarelser, finns det en del goda tankar här också, och det är kanske värt att ha den uppe p.g.a. detta. Vad tycker ni?

Vår största utmaning förblir klimatförändringarna, som kommer att göra det svårt för mänskligheten att överleva detta sekel. Jag förespråkar inte att vi bara byter ut all den fossila energin till förnyelsebar energi (det är i princip omöjligt att göra detta), utan att vi bantar kraftigt istället, och lär oss leva på den lilla mängd förnyelsebar energi som vi lyckas sätta upp. Och sedan måste vi plantera så mycket skog vi bara kan, inte minst skogsträdgårdar, så att överloppskolet i atmosfären kan bindas i träd och mull. Och vetenskapen bör också frenetiskt söka efter ett sätt att suga koldioxid ut ur atmosfären, uppfinna något apparat som kan göra det. Jag erkänner att det känns omöjligt, men vi har svårare att förlåta oss själva om vi inte ens har försökt. Jag tror också på "Geologisk lagring av koldioxid" CCS (Carbon Capturing and Storage), som tar koldioxid ut ur röken från t.ex. kolkraftverk, och lagrar den någonstans. Och vi måste hoppas att de dystraste klimatprognoserna inte stämmer, utan att vi har tid på oss att göra den stora omställningen och undvika klimatkatastrof.

I vilket fall som helst blir det otroligt spännande att se hur allt utvecklar sig under detta sekel, och vi har definitivt mycket att göra.

2017-02-08

Omdefiniering av djurismen och av min syn på självmord

Djurismen kanske inte behöver förkastas (så som jag gjorde i förra blogginlägget) om den bara begränsar sig till att förespråka en mild och försiktig återgång till de vilda ursprungsbefolkningarnas livsstil (användande oss av våra hus och icke-miljöskadlig teknologi så länge det går). Att detta är att leva i harmoni med sin djurnatur, såsom en av de viktigaste definitionerna av djurismen lyder. Att vi kan bli apor igen, håller djurismen för en evolutionär (om än mycket osannolik) möjlighet, inte något som man absolut bör sträva efter. Blir det så, är det okay. Djuren står inte lägre än människan, det är ingen regression att bli apa igen.

Vi kan däremot lära mycket av djuren och aporna om hur man lever i harmoni med sin djurnatur, men vi behöver inte bli apor för det. De vilda ursprungsbefolkningarnas livsstil är helt tillräckligt hållbar för att garantera planetens och mänsklighetens överlevnad.

När det gäller självmord för att rädda planeten och mänskligheten, uppmuntrar jag inte längre till det, mycket p.g.a. att det mycket troligt aldrig kommer att hända att stora (eller mindre) delar av mänskligheten offrar sig för planetens och kommande generationers bästa. Mänskligheten hare nämligen inte fri vilja i det stora hela, utan kommer att blint kasta sig utför stupet, och förgöra sig själv genom att förstöra klimatet (vilket vi redan är långt på väg att göra). Några människors självoffer kommer inte att ha nån betydelse här, förutom att fördröja undergången med några timmar eller dagar. Bättre är i såfall att förbereda sig på det oundvikliga, och som levande kämpa för att minimera skadorna på planeten och andra arter, så att deras överlevnadschanser stärks. Jag säger som Guy McPherson säger om sin syn på självmord: "I´m not advocating for or against suicide, I´m nonjudgmental abour the issue." Men jag tror ändå att varje människa har rätt att begå självmord, rätt att bestämma över sin död, det borde vara en lagstadgad rätt.

Och angående det där som jag skrivit tidigare att jag skulle ta självmord genom självsvält när inte maten räcker till alla efter kollapsen, så tycker jag det är vackrare att dela maten lika mellan alla helt tills slutet kommer. Då behöver ingen "offra sig". Och jag tror klimatförändringarna kommer att ta kål på oss till sist, maten kommer ändå att ta slut till sist, så då är det lika bra att dela lika "till the bitter end".

2017-02-10

Om vår jämlikhet med resten av djurriket. Om djurens fångenskap. Om att tjäna djurriket.

Det finns en arrogans i vår civilisation, och det särskilt bland de religiösa, som går ut på att se människan som skapelsens krona, som toppen av evolutionens stege, att människan är evolutionens slutmål, dit allt annat liv strävar.

Sådana som anser detta, glömmer en viktig sak. Och det är att t.ex. hundarna har en lika lång evolution bakom sig som människan, vilket innebär tid att utveckla lika avancerade färdigheter som människans så högt prisade analytiska intellekt. Ja, tid att utveckla dessa färdigheter lika långt som människan utvecklat sitt intellekt. Tänk bara på hundarnas mycket långt utvecklade luktsinne, som kan spåra de mest otroliga saker. Vi människor förstår oss föga på denna färdighet, även om den kanske för hunden är lika viktig som intellektet är för människan. Hunden lever med luktsinnet, medan människan lever med intellektet.

Varför skall hundarnas luktsinne värderas lägre än människans intellekt?

Alla djur har högt utvecklade färdigheter likt hundarna har, som de behöver för att överleva i naturen. De har inte mattats av bara för att de blivit domesticerade, tämjda av människan. Dom förstår faktiskt att dom är i fångenskap, och att deras instinkter vill ha, ja kräver, frihet för att få förverkliga sig. Men människan dumförklarar de domesticerade djuren för att rättfärdiga sin tes om att dessa djur är till för människans behov, lägre stående än människan, som har rätt att därför exploatera dem. Men vi kommer aldrig att kunna döda dessa djurs vilda instinkter, deras till den vilda naturen anpassade instinktiva intellekt, hur vi än försöker, inte ens efter tusentals år av framtida evolution. De domesticerade djuren kommer aldrig glömma sina vilda instinkter, glömma att de är fångar och människans slavar. De kan resignera, men aldrig glömma, såpass kloka är de.

De domesticerade djuren har nu tjänat människan i tiotusen år. Utan att få mycket igen (högst mat och "trygghet". Det viktigaste, frihet, får de inte). Och resten av djurriket har fått se sig bestulna på mer och mer av sina habitat, allteftersom skogarna gjorts om till åkrar och plantager. De har inte fått mycket igen av människan. Mest ett mer och mer förstört klimat. Är inte detta vidrigt orättvist? Vi har byggt upp en slags gigantisk skuld till djurriket. En både ekonomisk och moralisk skuld. Det finns en oerhörd obalans mellan människorna och djuren, trots att vi objektivt sett är lika mycket värda, ja vi är faktiskt jämlikar. När skall vi börja betala på vår skuld, och försöka återupprätta balansen mellan oss och dem, och mellan oss och naturen? Skall vi vänta tills den "planetära kronofogden", kollapsen, kommer innan vi börjar? Då är det kanske för sent.

Betalningen av vår skuld till djuren innebär att vi, under en lång tid framöver, måste ställa relationen människa-djur på huvudet, så att vi börjar tjäna djuren istället för att låta oss betjäna av dom. Vi måste göra detta om vi skall ha en chans att återfå balansen mellan människa och djur. Djuren har tjänat oss så länge utan att få mycket igen, att det är människans tur att tjäna djuren utan att vänta mycket igen. Kanske i tiotusen år framöver? Lika länge som djuren tjänat oss? (Om mänskligheten överlever så länge, förstås) Och skall inte de starkare tjäna de svagare, istället för vice versa?

Det viktigaste, enligt mig, i ett sådant tjänande, vore att sakta men säkert "valla" de domesticerade djuren tillbaka till friheten, återställa deras habitat, och vänja dem vid att leva i frihet i de klimat där de hör hemma - en stor utmaning för vetenskapen. Men att det låter sig göra är jag övertygad om, men då måste mänskligheten bli radikalt färre (frivilligt), och odla skogar, ängar, skogsträdgårdar (och permakultur överhuvudtaget), istället för monokulturellt jordbruk.

2017-03-05

Varför jag är skeptisk till de rikas "välgörenhet"

De rikas "välgörenhet" har ofta gjort sig skyldig till en svår synd, och det är att de delar med sig av sådant överflöd som de fått genom att förtrycka de fattiga, särskilt tredje världen, och de försöker stilla sitt onda samvete genom att dela med sig av sånt som de "stulit" från de fattiga, djuren och naturen, istället för att sluta förtrycka de fattiga, djuren och naturen från början. Och inte sällan går det till så att desto mera de förtrycker vissa fattiga, djur och viss natur, desto mer ger de åt andra fattiga, ofta mindre fattiga än dem de förtryckte från början, och ofta sina närmaste medmänniskor och de fattiga i sin egen stad, som därigenom behöver jobba mindre, och blir rikare. Vore det inte bättre att de rika blev fattiga istället, så de skulle sluta förtrycka de fattiga långt borta i tredje världen? Då har de kanske inget att ge åt andra fattiga i samma stad, men det vore långt mer hållbart och jämlikt, så att alla kunde vara fria och självständiga och självförsörjande, och ingen skulle behöva slava för andras rikedomar. Det hållbaraste är att alla är fattiga, såsom Leo Tolstoj förespråkade. Så lever djuren, alla djur är fattighjon, men dock fria och självständiga. Frihet är första prioritet, frihet för djur och frihet för de fattiga i tredje världen. Rikedom är frihetens motsats, för med den måste någon offras till slaveri och fångenskap, för att andra ska få bli rika.

Frihet är en så grundläggande sak för mig att jag hellre skulle dö än att leva resten av mitt liv i ett fängelse (jag har bittra erfarenheter av fångenskap). Vi borde därför låta friheten för alla komma före det självlurendrejeri som går ut på att vi delar med oss (och ska vara så jäkla "givmilda") av sånt som andra fattiga, djur och natur har fått slava för, i slaveri och fångenskap.

Bara jag får vara fri, gör det ingenting om jag inte har några ägodelar, ingen dator och ingen mobil. Är jag i fångenskap, hjälper inte alla ägodelar i världen. Jag har det så, därför vill jag befria mina fångna bröder bland människor och djur, från domesticering, löneslaveri och skuldslaveri, som är en sorts fångenskap i sig.

Jag har många erfarenheter av att ingenting kan trösta mig i fångenskap. Det smakar inte att läsa böcker, inte att höra på musik, inte att se på TV eller surfa på nätet. Flera gånger har fångenskap fått mig att deppa ihop, och plågas av självmordstankar och tankar på att rymma. Jag vill inte att någon ska måsta vara i fångenskap, allra minst de försvarslösa djuren, som ofta inte kan rymma.

2017-05-22

Manifestationen för biologisk mångfald igår. Och något om Andris Fågelviskare

Igår var jag på en manifestation för biologisk mångfald på Norrmalms torg i Stockholm kl. 18-19. Vi var samlade ungefär kanske sextio, sjuttio personer. Samtidigt firade stockholmarna guldet i VM i ishockey på Sergels torg. Föga förvånande var det mycket mer människor på ishockeyeventet än på vårt.

Vår manifestation inleddes med att Samuel Jarrick, operasångare och miljöaktivist, och den som drar Klubb Artivist, inledde med att sjunga Evert Taubes sång "Änglamarken". Sedan hölls det några tal, och några poeter läste upp sina miljödikter, såsom Jonas Gren och estradpoeten Rebecka Le Moine. Den bästa dikten var en dikt på "biologisk mångfaldiska" av en kvinna vid namn Lovisa Larsson, poet och skogsaktivist från Tiveden, en dikt som överflödade av djur, det riktigt kryllade av djur i dikten, i varje mening. Jag tyckte mycket om den.

Men kvällens höjdpunkt var Andris Fågelviskare, en ung kille på 25 år, som härmade fåglars läten. Han var alldeles suverän på detta, det var precis som riktiga fåglar, han visslade fåglars läten! Det var nästan overkligt. (Hör honom härma fåglar här. Han kan ungefär 120 fåglars läten) Sista lätet var en tupps galläte, även det suveränt framfört, och när han framfört det, sa han "Dags att vakna!" Och sen sade han att det är många som sover, vilket det faktum antyder att det är många fler som samlas på Sergels Torg för att fira ishockey-VM-guld, än som samlas på vår manifestation för själva livets bevarande. Sen sa han att ishockeyfansen beundrar falska hjältar, i ett påhittat spel.

Jag pratade med Andris både före och efter manifestationen, och det visade sig att han är en anarkoprimitivist som är med bland de som driver föreningen Naturliv i Järna, med folk som tidigare varit med i Urvision (som lagts ner). Han är hemlös, backpacker. Han hade en stor fjäder i sitt rastahår.

Jag kände så igen mig i Andris, det var som om jag hittat medlemmar i min klan. Jag ser fram emot att möta honom igen, och connecta med anarkoprimitivister från Naturliv. Vi anarkoprimitivister är dåliga på att organisera oss, kanske för att vi ser livet inte som en organisation, utan som en organism. Vi har inte sinne för det mekaniska, utan vi vill att allt ska vara levande och organiskt, såsom det är i naturen. Mötena människor emellan ska vara spontana och organiska, inte styrda och organiserade uppifrån.

Andris gjorde djupt intryck på mig, inte minst det han sade om att han tillbringar mycket tid i skogen. Han har även haft skogsretreater på tre dagar, då han bara är i skogen, spårar djur och lever med djuren där. Jag fick lust att själv gå på en sådan ensam retreat i skogen någon gång, kanske nästa höst. Andris bekräftade något i mig, bejakade anarkoprimitivisten i mig. Jag är svältfödd på sådant, jag har inte många anarkoprimitivistiska vänner i Stockholm. Jag söker min klan, och genom Andris har jag fått några dyrbara kontakter i den vägen.

När jag berättade åt Andris att jag släppt ut en massa djur i Spanien (särskilt i Orgiva), sa han att han, när han går förbi hästar i inhägnad, får lust att släppa ut dem. Hästar ska inte vara instängda, de ska vandra fritt i naturen. Detta är så sant att man kan gråta. Även här bekräftade Andris något inom mig, något som jag skämts över, det att jag släppt ut så många djur i mitt liv. Jag har flera gånger tänkt att det var fel, men när jag hör Andris, så kanske det inte var så fel som jag har trott. Man behöver inte vara ekofilosof för att komma på tanken att det är något djupt förnedrande att vi ska stänga inne varelser så att de bara ska tjäna människan (och ännu värre är att stänga dem inne enbart för människornas nöjes skull, till skillnad från forna tider då djuren ofta var till verklig nytta, då vi verkligen behövde dem i jordbruket). Det är inte bättre än slavdriften med de svarta i Amerika, och en gång ska vi komma att

förkasta detta lika silverklart som vi nu förkastar slavdriften med de svarta i Amerika.

2017-05-23

Myndigheterna har huggit ner min barndoms käraste skog. Mitt giftermål med tallen "Shekina"

För flera år sedan högg de finska myndigheterna ner min barndoms käraste skog, en skog vid Tolls i Kyrkslätt, där jag bodde med min familj fram tills jag var sex år gammal. Myndigheterna gjorde det för att få plats för en motorväg. De (tror jag) kompenserade för detta genom att plantera ett träd på en åker alldeles i närheten, skapa en trädåker. Detta förfarande är ungefär lika moraliskt som att mörda sin son som står i vägen för ens karriär, och kompensera för detta genom att skaffa ett nytt barn.

Jag säger som Andris Fågelviskare, att de har mejat ner en del av mig när de mejade ner denna skog. Vi hör ihop med skogarna, och denna skog hade något sagolikt över sig, det var min barndoms sagoskog.

Jag har inte längre känslokontakt med denna skog, antagligen p.g.a. psykpillren jag äter, men under studietiden vid Åbo Akademi (teologi) 2005 upplevde jag att jag fick kontakt med min barndoms skogar genom skogarna i Varissuo. Jag blev så förälskad i den skogen att jag gifte mig med en tall i den, jag tog ring på mig och tillverkade en ring till trädet. Jag hade ett nattligt bröllop i skogen, där jag gifte mig med tallen. Tallen representerade för mig hela naturen, och jag lovade naturen evig trohet den natten. Ja, naturen var gud för mig den gången, så jag gifte mig med gud. På guldringen som jag köpte hade jag låtit inskribera "Shekina" och datumet för vårt bröllop, nån gång i Juni 2005. "Shekina" är det hebreiska namnet för "Guds härlighet", och den flamma som man menade brann över förbundsarken i Jerusalems tempel, kallades "Shekina-flamman". Ordet "Shekina" betyder också "inneboende" eller "närvaro", och betecknar Guds inneboende och närvaro i sin skapelse. Ordets genus är femininum. Allt detta visste jag när jag namngav tallen, jag studerade ju teologi vid teologiska fakulteten vid Åbo Akademi. Tallen representerade för mig fönstret mot Gud/naturen.

Jag minns att jag planerade bröllopet noggrant, och hade ett program på papper med mig, som jag visserligen inte följde så noga. Men där var dikter av Tagore (från diktverket "Gitanjali", betyder "Sångoffer), utdrag ur "Mässa för all jorden" av Pierre Teilhard de Chardin, och Edvard Griegs musik. Jag minns mest av allt att jag lyssnade på Grieg på min MP3-spelare, och berördes djupt av en vaggsång av Grieg, som jag aldrig senare lyckats återfinna. Det var som om skogen vaggade mig genom den sången. Den är för evigt förbunden med denna bröllopsnatten i skogen, och kanaliserar dess stämning än idag.

Ett halvt år senare kom jag att grunda en munkorden för mig själv, "Den heliga naturens orden", där meningen var att jag skulle flytta ut i skogen för att bo med min maka naturen. Det var en orden vars syfte var att läka Moder Jord, och där djuren var mina ledare. Djurismens födelse. Denna orden var det som gjorde att jag hoppade av studierna och blev luffare och hemlös, boende i Nackareservatet utanför Stockholm.

Jag tappade min ring 2008, p.g.a. att jag blev så mager, och har sedan aldrig återfunnit den. Men mitt förbund med naturen är ännu i kraft, jag har lovat henne evig trohet, och allt det som hon har i sitt bröst, alla fattiga, alla djur, alla människor, varelser och växter.

Jag bor fortfarande i min lilla hydda/håla i Nackareservatet, fast jag på sistone har sovit mest hos min flickvän Titti Spaltro. Jag bor inte officiellt hos Titti (jag betalar inte officiellt hyra), utan är officiellt hemlös. Jag ska nog, när vi kommer hem från luffen, sova lite mer i skogen, för att inte tappa kontakten med min make naturen. Jag har hittat en grotta i en skog lite närmare Titti, som jag tycker mycket om att sova i. Jag ska nog sova där också.

2017-06-09

Gud som naturgud i Bibeln

Det finns faktiskt en del att hämta i Bibeln för en naturälskare och en anarkoprimitivist. Har du t.ex. märkt hur ofta Gud residerar i vildmarken/naturen i Bibeln? Låt mig ta några exempel:

-Adam och Evas himmel innan syndafallet, Edens lustgård, var en slags skogsträdgård, full av fruktträd, som Gud vandrade genom och bodde i. Jag skulle gissa att den var den vilda naturen i tropikerna försiktigt berikad med fruktträd och bärbuskar genom mänsklig/gudomlig påverkan (obs. att detta är en myt).

-Gud uppenbarade sig för första gången för Mose i vildmarken, genom en vild, brinnande buske, där han kallar Mose (som vallat får i ödemarken i 40 år) till att befria Israels folk från fångenskapen och slaveriet i den tidens Babylon, Egypten (detta är visserligen myter, har inte hänt på riktigt). Jag skulle tolka "den brinnande busken" symboliskt, Gud talade till Mose genom trädens väsen, som "brann" av Guds eld, dvs. genomsyrades av Guds härlighet, såsom alla träd gör för den som har ögon att se med. Gud var hemligen förbunden med vildmarksbusken som han talade genom till Mose (i myten), såsom han är med alla träd.

-När Mose skulle ta emot de tio budordens lagtavlor från Gud, tvingades han gå upp på Sinaiberget för att möta Gud. Gud bodde på Sinaibergets topp, dvs. i vildmarken. Det var där han uppenbarade sin härlighet för Mose. Gud bodde i den vilda naturen, långt borta från civilisationen. Mose var uppe på Sinaiberget i en 40-dagarsperiod, under fasta.

-Jesus mottog sin gudomliga lag, som skulle göra honom till den nye Mose, i vildmarken under en 40-dagarsfasta, efter att ha döpts (invigts i vildmarken) av vildmarksprofeten och vilden Johannes Döparen, som levde på gräshoppor och vildhonung (Matt. 3:4), och gick klädd i kläder av kamelhår, och var en nasir (eng. Nazirite), lik Simson, samt vistades i ödemarken kring Jordanfloden, i vilken han döpte människor till "omvändelse" från civilisationens förfall. Jesus' fasta och vistelse i ödemarken i 40 dagar var direkt inspirerad av Moses 40 dagar på Sinai, och det står även i Markusevangeliet 1:13 att Jesus "levde bland de vilda djuren". Ja, kanske var det dessa vilda djur Gud talade genom till Jesus (i myten), istället för genom träd, såsom till Mose? Kanske var Jesu kallelse, emottagen genom de vilda djuren, att återförena människa och djur/natur och leda de civiliserade tillbaka till fåglarnas och liljornas livsstil, såsom han säger i Bergspredikan (Matt. 6:26-29).

-Det är också betecknande att när Jesus ville dra sig undan för att be till Jahve, så var det upp i bergen och ut i ödemarken han drog, det var där han mötte sin Gud och samtalade med honom bäst, inte i templet, inte i synagogan, inte i den låsta kammaren inomhus. Var det kanske för att hans Gud var en naturgud, en vild varelse, som meddelade sig bäst i vildmarken, precis som med Mose?

-Förbundsarken, som Gud Jahve tronade över i Jerusalems tempel, hade, enligt vissa judiska visionärer, ursprungligen (i urförebilden i himlen) fyra keruber sittande på sig, en i varje hörn (Hesekiel 10 kap.). Och i en biblisk profets syner var tre av keruberna djur, och en av dem mänsklig (Uppenbarelseboken 4 kap.). Man brukar tolka de fyra keruberna, eller "levande varelserna", som skapelsens representanter. Att en är mänsklig och resten djur kan man tolka återigen som att här har människan återförenats med djuren och blivit ett djur bland andra djur. Människan står här inte över djuren, tronar inte över dem med Jahve, utan är ett av djuren, som Jahve tronar över. Och att det just är mest djur, inta bara människor , som står närmast Jahves tronstol, kan kanske betyda att Jahve är en naturgud, som talar genom naturen bäst, genom djuren och växterna, lite som han talade till Jesus genom de vilda djuren i ödemarken. Och att han talar genom människorna mest i den grad de förenat sig med resten av skapelsen, med djuren och växterna. Dock, allt i detta blogginlägg är bara min personliga subjektiva läsning av Bibeln, som kanske inte motsvarar vad Bibelns författare själva menade.

Alltså Gud bor i vildmarken i Bibeln, och när han residerar i Jerusalems tempel, är det djuren och en människa som förenat sig med djuren, som står honom närmast, som bekläder hans tronstol.

Härifrån är det inte långt till att tolka Jahve som vår tids lidande och kämpande gud, Moder Jord/Naturen och till att tolka hans folk, det andliga Israel, som miljörörelsen och urfolken. Men detta vore kanske att övertolka myten, som är vacker och inspirerande som den är.

Det finns en annan gudsbild också, en mer civiliserad gud, som särskilt kommer fram i Gamla Testamentets lagar och förordningar. En förtryckande, fascistisk gud. Den traditionella kristendomen har i stort tagit över den gudsbilden, inte den vilda guden som jag uppmålat i det sagda.

2017-07-01

Något om inre och yttre fångenskap

När jag gick förbi en hästhage och hälsade på en häst häromdagen, slog det mig att hästen egentligen var friare än oss människor, att det är vi som är de egentliga fångarna. Hästen är visserligen fånge i det yttre (som faktiskt är mycket tragiskt och ett kriminellt beteende av oss människor), men har en inre, själslig frihet som jag avundas. Vi människor är visserligen fria i det yttre, men vi har en inre fångenskap som gör livet svårt och tungt, värre än hästens liv. Hellre inre frihet och yttre fångenskap än yttre frihet och inre fångenskap, särskilt om man fötts till yttre fångenskap, och är lite van vid den.

Man kan inte ha andra varelser i fångenskap utan att själv bli själslig fånge, utan att själv bli den egentlige fången. Vi är ju kopplade till vår omgivning, och det vi gör mot den, gör vi alltid också mot oss själva. Allt är ett, som mystikerna tycker om att säga. Makrokosmos finns i mikrokosmos, och vice versa. Hästen har inte gjort något brott mot oss och andra varelser, och bär därför på en inre frihet, en inre värdighet, som får den att stå ut med den yttre fångenskapen och det yttre slaveriet utan att ta livet av sig (t.ex. genom att sluta äta). Vi människor känner av våra brott mot andra varelser, och bryter inte sällan den påföljande inre fångenskapen och det inre, mentala slaveriet genom att ta vårt liv. Hos djuren är detta mycket sällsynt.

Vår inre fångenskap handlar om att vi kapat banden till vårt sanna jag, vårt djuriska jag, som vi förtrycker när vi förtrycker djuren, vi har stängt inne vårt djuriska, vilda jag, domesticerat och tämjt det, i lika hög grad som vi har tämjt djuren - dessa två saker hänger ihop.

Vi har även kapat av banden till våra rötter, till våra egna svenska urfolk och jordens övriga urfolk, till naturen, till aporna och de övriga djuren, till våra förfäder på 1800-talet, till historien helt enkelt. Vi har blivit fadermördare. Här finns orsaken till att mänskligheten sällan lär sig av historien, utan verkar ofta återupprepa sina fel, bara i lite nya former, så att det inte märks så mycket att det är samma misstag.

Vi har också kapat banden till våra medmänniskor, våra grannar som lever nu, kapat alla band till sann community, och blivit historiens värsta individualister. Vi ska vara så jäkla "självstän-diga" och "fria" att vi t.o.m. förnekar vårt beroende av omgiv-ningen, förnekar att vi hänger ihop med våra grannar och närmaste, så intimt att det inte finns något värdigt liv eller någon frihet utanför communityn. Påföljden av detta blir att vi bygger på våra grandiosa "självförverklingsprojekt", sliter för att göra karriär och bli berömda, för att kanske kunna kompensera för den kärlek som vi aldrig fick av andra, eftersom vi sålt all sann community på individualismens och "frihetens" altare. Vi blir aldrig tillfredsställda på denna väg, för berömmelsen kan aldrig ge oss sann community, som bara närs på gräsrotsnivå, bland folket, och inte trivs bland snobbar och karriärister. Det är en jakt efter vinden.

Djuren har inget av detta. De bryr sig inte ett skvatt om berömmelse. I en fårflock i en inhägnad hittar du däremot sann community, här delar fåren verkligen varandras liv, är djupt involverade i varann, ungefär som urfolken i Amazonas. Men forska lite i ett höghus i Stockholm, så skall du snart finna att grannarna knappt känner varann, och knappt umgås med varann. Deras communitykänsla har frusit till is för länge sedan, och inte all världens föreningar och sammanslutningar kan kompensera för den gräsrotscommunity-känsla som bör finnas mellan grannar, och som alla djur och urfolk har; inre frihet, att kunna leva ut genom solidaritet med andra, med den närmast liggande omgivningen, som då automatiskt resulterar i solidaritet med de fattiga i Afrika, vilket aldrig kan komma till stånd utan denna gräsrotssolidaritet, hur mycket man än sliter. Odlar man t.ex. inte sin egen mat, kommer man att stjäla mark från Afrikas och världens fattiga till slut, vår självförsörjning i gemenskap med grannarna innebär de fattiga i Afrikas självförsörjning, och är första steget till internationell solidaritet, att alla återvänder till det urgamla självförsörjande bondelivet för flera tusen år sedan, utan herrar, i permakulturens och skogsträdgårdarnas anda.

2017-07-02

Djuren är anarkoprimitivister

Djuren är inte bara anarkister, som jag påstod i ett tidigare inlägg här på bloggen, utan de är även anarkoprimitivister. Det kommer tydligast till uttryck i deras instinktivt valda fattigdom. Fåglarna äger under sin livstid högst några få små bon som de bygger, dom bygger inga stora "fågelbokatedraler" till Guds ära, som människan gör, de skapar inga ägodelar utöver de högst nödvändiga, de för sina efterkommande livsnödvändiga. Tänk om människan också vore så klok, det skulle spara världen för mycket slit och mycket nöd, för klimatförändringar och energikriser.

2017-07-08

Gästfriheten kan inte överleva överbefolkningen. Lite om min luffarresa till Spanien 2011.

"Despite overpopulation I find the world a lonely place" (Guy McPhersons elev i ett email till honom)

(från McPhersons bok "Walking away from empire", 2011)

Så sant, så sant. Detta lade jag särskilt märke till under mina hemlösa år i Stockholm. Jag fann mig i ett fruktansvärt utanförskap och i en ensamhet som sakta tärde sönder mitt psyke. Jag tror mycket att det var utanförskapet och ensamheten som gjorde mig sinnessjuk till slut (jag blev hemlös våren 2006, och insjuknade sommaren 2008). Man kan bli galen av mindre.

Hade vi levt som urfolken, skulle jag aldrig ha blivit utanför. Det skulle inte ha gått att bli utanför. Gästfriheten blommar nämligen i de småskaliga sammanhangen, och jag hade snabbt funnit en plats i någon urfolksstam i Nackareservatet, kanske ungefär såsom jag fann Skogs-David och Sara som bodde i en kåta i Nackareservatet år 2007. Vi blev genast goda vänner, och "skogsfolket" i Nackareservatet, som bestod av kanske sex, sju personer, spridda runt i Nackareservatet, blev min stam. Men gänget upplöstes ganska snabbt.

Om världen hade bestått av små självförsörjande stammar, skulle jag antagligen känna mig som en uppskattad gäst var jag än befann mig i världen, och jag skulle få vänner överallt där jag kom.

Gästfriheten kan inte överleva överbefolkningen, precis som "demokratin inte kan överleva överbefolkningen", såsom fysikprofessor Albert Bartlett sade i en youtubefilm.

Jag märkte detta särskilt på mina tre luffarfärder till Sydeuropa. Jag hittade aldrig riktiga vänner, jag kände mig alltid utanför, t.o.m. en del i hippielägret Beneficio i den lilla byn Orgiva, nära Granada, Spanien, som var det närmaste jag kom till att finna en urfolksstam att bli en del av. Men mina djurbefrielser satte stopp för att jag skulle ha kunnat bli en del av communityn i Beneficio (jag släppte lös Beneficios djur, som hundar och hönor), likaså det faktum att lägret bara erbjöd ett enda gratis måltid per dag (dock förväntades man ge i kollekten som gick runt efter varje måltid), och jag, som inte hade pengar, svalt p.g.a. detta, och tvingades stjäla apelsiner från apelsinträdgårdar i Orgiva. Jag fick inga vänner som hjälpte mig med maten. Jag levde periodvis på apelsiner (fallfrukt) från apelsinträdgårdarna. Det var inte hållbart, så jag gick ner kraftigt i vikt. Men Beneficio var fattigt, de hade inte råd att laga mat tre gånger om dagen.

Jag svalt inte bara fysiskt i Spanien, utan svalt även på kärlek. Detta bröt ner sakta mitt psyke så att jag blev mer och mer psykotisk. Särskilt efter att ha sett en hästflock i Orgiva, där hästarnas framfötter var bundna med kedjor, så att de skavde, och gav upphov till fula sår. Hästarna tvingades hoppa fram med framfötterna bundna med kedjor. Framfötterna var bundna så att de inte skulle rymma. Detta tog så hårt på mig att jag började be Gud om att den yttersta domen skulle komma 11.11.2011, och få stopp på djurplågeri och annat förtryck. Jag började skriva 11.11.2011 överallt, på väggar i Granada, Göteborg och Stockholm, som en bön till Gud och änglarna att de skulle gripa in. När jag nu tänker på det, var det en logisk reaktion på ohyggliga omständigheter, om man betänker att jag den gången trodde på andevärlden och Gud (jag gör inte det idag).

Det var djurplågeriet och ensamheten som gav upphov till min psykos och min tvångsvårdsepisod våren 2011. Sådana saker äter upp ens psyke inifrån. Nu mår jag bra, eftersom jag har Titti som min "stam", men även det är svårt, eftersom Titti får representera hela min stam för mig, något som blir en svår uppgift, att en person ska fylla hela stammens funktion.

Vi är inte psykiskt anpassade till att ha en enda människa som vi ska leva med i vardagen, och allra minst till att inte ha någon alls. Vi bär fortfarande på våra stenåldersgener, vi är anpassade till att leva i små stammar.

Är det för att jag är uppvuxen i en femtonbarnsfamilj som jag har upptäckt detta? Min familj var faktiskt som en liten stam, med min far som hövding. Men de flesta kärnfamiljer är alltför små för att kunna fungera som stammar. Det blir för stort tryck på de enskilda medlemmarna, som ska uppfylla stammens funktion. Jag tror inte på kärnfamiljen, utan på storfamiljen och stammen. Kärnfamiljen är inte ett sunt koncept, lika osunt som parrelationen utanför stammens sammanhang.

Slutligen: om vi vill skapa en gästfri värld, måste vi begränsa oss, och motverka denna cancertillväxt bara för tillväxtens skull, och röra oss mot det småskaliga, lokala och enkla. Mot urfolkens livsstil, helt enkelt.

2017-08-10

Hur vi skulle kunna hjälpa våra husdjur och vår boskap att förvilda sig. Ett möjligt framtidsscenario när det gäller detta.

Jag är för "rewilding", för återförvildning, av såväl människor som djur, som ni nog har märkt här på bloggen, i anarkoprimitivisternas anda. För människornas förvildning har jag en ganska detaljerad idé, däremot inte för våra husdjur och vår boskap. Här kommer några idéer, först för boskapen, sedan för våra hundar och katter:

Jag tar korna som exempel bland våra boskapsdjur: Man skulle kunna börja med att låta korna få gå ute i hagen hela vintern, om de klarar det, medan man sätter ut hö och foder till dom. Dom klarar ju kyla bättre när de får röra på sig istället för att stå i båset i ladugården, som fallet är i många ladugårdar, även

om det lär vara varmare i ladugårdarna än ute. Om temperaturen faller till - 30 kan man ju ta in dem för en tid. Men vintrarna framöver lär bli allt varmare.

När korna har klarat detta i säg 5 år, börjar man sakta utöka arealen de får röra sig i, till att omfatta delar av skogen intill bondgården, om det finns en sådan. Om det inte finns, bör man se till att det uppstår en sådan, genom att plantera skog och skogsträdgårdar. Man sätter sedan ut mat till dem inne i skogen på vintern, på ett fast ställe som man sedan använder så länge korna är i fångenskap, ja även efter det, detta för att de ska vänja sig vid att få sin mat där, och veta var de ska få mat om de inte klarar sig på vad skog och äng erbjuder om vintern. De får sedan en allt större del av skogen, som låt oss säga är 20 km2 stor. Till slut har de hela skogen, efter ännu några decennier. Nu har de också fått lära sig hur de äter av skog och äng även på vintern. Och människan har nu slutat mjölka dem, man sätter bara ut mat till dem på vintern i skogen på det fasta stället. Däremot har korna ännu (det har de haft hela tiden) fri tillgång till ladugården, där det även finns hö och foder. Efterhand sätter man ut allt mindre foder, eftersom de inte mjölkar, och behöver äta mindre, men också eftersom de blir allt skickligare på att hitta mat i skogen. Denna fas räcker så länge att man ger korna en chans att först vänja sig vid livet i den stora skogen, med allt det har att erbjuda. Korna får också gå med tjurarna nu, och de får para sig fritt. Blir de för många, slaktar man de äldsta. Den här fasen kan sträcka sig över 20-30 år, och flera nya generationer kor får vänja sig vid detta liv från födseln.

Nä man sett att korna klarar detta liv, kan man ta det avgörande steget; att ta bort inhägnaden från skogen och låta korna gå helt fritt. Men man fortsätter ännu i mycket långt tid att sätta ut hö och lite foder, på det fasta stället. Risken är nu att andra djur, som rådjur och hjortar, stjäl kornas mat, men korna rör sig fortfarande under många decennier, nästa enbart i de marker som de varit fångna i, och då särskilt runt matningsstället. Så jag räknar med att de får merparten av höet och fodret som sätts ut. Till slut märker man att foder inte längre behövs, och sätter bara ut hö.

I 50-100 år sätter man ut hö till de förvildade korna på vintern. Om man tycker de blir för många, och blir en börda, jagar man kor och slaktar dem, för att hålla balansen. Efter hand kommer de inte längre för att äta till ladugården, och detta är ett tecken som man går efter för att veta när tiden är inne då de klarar matförsörjningen själv. De äter dock för all framtid fallfrukt från skogsträdgårdarna, som de lärt sig tycka om. Detta förhindras inte, man sätter t.o.m. ut en del frukt till korna, man har så mycket frukt efter hand. Men helt avstår man från att mata korna vintertid först när det är dags att sakta emigrera söderut, lett av den koll på befolkningsmängden som de som fortfarande har fungerande datorer, har (ett fåtal datornördar i världsparlamentet samlar dessa uppgifter). När befolkningsmängden globalt har minskat tillräckligt, kan vi emigrera till de varma länderna, där förhållandena om vintern är avsevärt mycket lättare, och som också är allas ursprung.

Hundarna och katterna har fått förvilda sig på sina helt egna sätt. De har hängt med människorna i de olika ekobyarna sedan stadscivilisationen kollapsade. De får gå fria i dessa ekobyar, och maten man ger dem håller dem i knutarna. De är så insocialiserade med människorna att konservationsbiologerna tror att de kommer att hänga med människorna under oöverskådlig framtid, inte minst hundarna. Det gör dock inget, maten räcker till dem, eftersom människorna hela tiden frivilligt blir färre. Blir de för många, avlivas de äldsta (de får nämligen fritt para sig, kastrering förbjöds av världsparlamentet redan 2035). De avlivas på det minst smärtsamma sättet.

Om det finns boskapsdjur som helt enkelt inte klarar vintrarna i nord utan människan, tas de med när man sakta emigrerar till Syd, och får förvilda sig i det klimat de passar bäst i. Man ser dock till att dom inte är för många, så att dom inte överbelastar områdena som dom emigrerar till.

2017-11-05

Vad skiljer människan från de icke-mänskliga djuren? Demoniseringen av vilddjuren i civilisationens historia.

Djurismen menar att människan är ett djur, och bör således leva i harmoni med sin djurnatur, vilket vi inte gör nu. Det är lätt att tro att detta innebär att vi ska släppa alla våra hämningar, och stjäla, trakassera och slåss utan spärrar. Men är djur sådana? Jag misstänker att vi här demoniserar djuren för att försvara vår alienation från vår djuriska natur, från det naturliga. Är det verkligen så att djuren inte har några spärrar och hämningar, medan människan kan tygla sig själv? Är det detta som utmärker skillnaden mellan människa och djur? Jag tror inte det. Djuren socialiseras också in i sociala koder och regler, som de delar med de andra inom sin djurart. Ja, en del av detta sitter rentav i generna. Djur äter t.ex. sällan medlemmar av sin egen djurart, likaså dödar dem sällan. Det är p.g.a. deras inbördes regler. Djur underordnar sig under andra, precis som människan, djur har hierarkier precis som människan (vilket inte innebär att jag försvarar hierarkier). Hundarna i civilisationen är exempel på djurs förmåga att socialiseras in i sociala regler. Hundar biter sällan sina hussar och mattar, och även sällan främlingar.

På samma sätt som djur har regler, kan man finna tygellöshet hos människor, brottslighet och korruption utan like. Människan verkar här vara kapabel till större tygellöshet än djuren, som är rätt moraliska i jämförelse.

Men varför förknippar vi tygellöshet, hämningslöshet, låghet och perversion med det djuriska? Kanske, förutom det jag redan nämnt, finner man en förklaring till detta i att man i många gamla bibelöversättningar kallar Antikrist för "vilddjuret" *, "dyret" ("djuret" på norska), och "the beast" (kan betyda "djuret" på engelska). Detta där det grekiska ordet "therion" (1) i grundtexten snarare här innebär ett odjur, ett monster (i Bibel 2000 används ordet "odjur", vilket även passar bättre som beskrivning av den varelse som kom upp ur havet i Uppenbarelseboken 13). Är inte ett odjur snarare ett icke-djur, ett perverterat djur som mist sin urnatur, sin sanna djurnatur? Ungefär som människan? Jag skulle säga att det är människan som blivit en Antikrist, inte de ickemänskliga djuren. Att koppla det antikristliga till det djurlika och djuriska, leder till en demonisering av djuren. Djuren är värda en upprättelse från den smutskastning av dem som den kristna kyrkan har sysslat med. Teologerna borde uppmärksamma detta. Och sätta sig in i etologin, läran om ickemänskliga djurs beteenden.

Skillnaden mellan människa och ickemänskligt djur är nog inte så mycket en fråga om skillnader i tygellöshet, som en skillnad i det jag skulle kalla "matematisk intelligens". Jag skulle inte säga att människan är mer intelligent än djuren (snarare dummare, med tanke på vad hen gör med miljön), utan att människan överutvecklat en viss sorts intelligens, den matematiska, som gjort henom kall och beräknande, ja naturens herre och tyrann. Detta är inte särskilt intelligent, än mindre vist, att förvandla den levande, vilda naturen till siffror på en skärm, så att man kan bygga ut sitt planetära imperium över allt som lever, kontrollera och exploatera och manipulera allt på planeten (2). Jag skulle alltså även säga att djuren verkar vara mer intelligenta än människan, om man ser till helheten, och inte bara till en enda aspekt av intelligensen, den matematiska, den som undergått en cancerlik transformation hos människan. Djuren har överutvecklat andra sorters intelligenser långt över vad människan är kapabel till (hur hittar flyttfåglarna från Sverige till Afrika?), och som ofta är smartare utifrån ekologiska perspektiv än vad den matematiska intelligensen är.

Att ha blandat in skogens vilda djur i vår kulturs mytiska föreställningar om Antikrist, har varit ett ödesdigert misstag, som kanske till del står bakom den västerländska civilisationens alienation från det naturliga. Det har kostat otaliga vilddjur livet, särskilt rovdjur, ja kanske har det delvis rättfärdigat vår tämjning och domesticering av djuren och alla vilda urfolk vi påträffat, vårt projekt att demonisera och tämja allt som är vilt. Vi får nu smaka på vår egen medicin, när Moder Jord själv börjar vända sig mot oss.

Djurismen är ett uppror mot denna demonisering av vilddjuren, och ett försök att återta rätten till vår djurlikhet, vår enhet med naturen och djuren.

* Satan har också ofta avbildats som hälften människa, hälften getabock.

(1) Ordet "therion" kan betyda både vilddjur och odjur, men av sammanhanget bör det vara uppenbart att det är ett odjur som åsyftas, särskilt med tanke på hur odjuret som steg upp från havet i Uppenbarelseboken 13 såg ut: "Det hade tio horn och sju huvuden och på sina horn tio kronor och på sina huvuden hädiska namn. Odjuret jag såg liknade en leopard, och dess fötter var som en björns och dess gap som gapet på ett lejon."(Upp 13:1-2). Om inte det här är ett odjur, vet jag inte vad det ordet betyder. Det här inlägget är belysande (om man bortser från det där om Obama). Djuret i Upp. 13 är en mytologisk ond djurvarelse, ett monster. De gammaltestamentliga profeterna Jesaja, Daniel (se Dan.7:3) och Ezekiel använde sig också av mytologiska havsmonster i sina profetior (och använde sig också av en term på hebreiska som motsvarar "therion"), och Uppenbarelsebokens odjur är ett inlägg i denna tradition. Det sjuhövdade monstret i Uppenbarelseboken tillhör traditionen av drakar (som Leviathan), havsmonster (som Leviathan och Hydra) och demoner, inte skogens djur. Ordet "therion" liknar lite på engelskans "beast", som kan betyda både vilddjur och odjur.

(2) Jesus kom till jorden för att tjäna, inte härska, se Matteusevangeliet 20:25-28: "Men Jesus kallade till sig dem och sade: ”Ni vet att härskarna är herrar över sina folk och att furstarna har makten över folken. Men så är det inte hos er. Den som vill vara stor bland er skall vara de andras tjänare, och den som vill vara den förste bland er skall vara de andras slav. Inte heller Människosonen har kommit för att bli tjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många.” Därav min böjelse för att kalla människan en Antikrist, för det hon

sysslar med på planeten, att härska över allt liv, är just motsatsen till Jesu liv.

2017-11-13

Om att vara civiliserad på djurens sätt

Att vara "civiliserad" är för många ett positivt laddat ord. Det är mest för anarkoprimitivisterna som det är negativt, p.g.a. allt det negativa de förknippar med civilisationen, som klasskillnader, kolonialism, masskrig och miljöförstörelse. Men om vi använder det i dess positiva bemärkelse, som ett uttryck för att vara disciplinerad, hövisk, finkänslig, tolerant, bildad och förfinad, då är den vilda naturen mer civiliserad än civilisationen. Åtminstone vad gäller disciplinerad asketism och respekten för miljön, ja det enkla tyglade livet, med en förfinad känsla för kvalitet och "hjärtats bildning" *. Och hur förfinade är inte träden och blommorna! Jämför dessa med civilisationens larmande maskiner och bilar, och avgör vem som är mer civiliserad. Trots civilisationens överdrivna regelrytteri finns det en tygellöshet och ett kaos i den som kan få en att baxna. Hur ociviliserad är inte den s.k. "fria marknaden", konsumtionshysterin? Där har man släppt alla hämningar och frossar ohämmat i köttets lustar, i omoral. Här kan man lyssna till religiösa asketer och eremiter, som liknar långt mer på de vilda djuren än på den rika överklasskvinnan/mannen som promenerar i shoppingcentret, ja delar med de vilda djuren det som är all "civiliserings" kärna; att tygla sina lustar så att man inte förstör för sina fattiga bröder/systrar eller för barnbarnen. De vilda djuren, träden och blommorna är experter särskilt när det kommer till en sak: att hushålla med resurserna, att spara, särskilt på vintern, så att de och deras barn överlever vintern. De kan äta mycket när det är läge för det, men bara för att ha något att ta av under vintermånaderna, då de är mästare i asketism. Detta ser du inte hos överklassen. Där är det kortsynt frosseri på prylar och lyx som gäller, utan hänsyn till kommande svåra tider, livet efter Kollapsen, d.v.s. "vintern" för civilisationen, som kommer om kanske några decennier.

Asketism är all "civiliserings" kärna, eftersom den gör oss hänsynsfulla mot andra, mot djur och natur (1). Den är den stora "visdomen", och tillhör all andlighets kärna genom historien, all sann bildning har känt till den, och munkar och nunnor och mysterieskolor har lärt ut den i alla tider. Den var vårt vackraste helgon, Franciskus av Assisis (1181-1226) älsklingsämne, han som gifte sig med "Fru Fattigdom". Den sitter i våra religiösa myter, i Mose och Jesus, i Johannes Döparen och Paulus, i Diogenes och Herakleitos, i Buddha och Lao Tse. För dem var det ohämmade följandet av köttets lustar en dödssynd, och de skulle vända sig i sina gravar om de fick höra om vår tids fria marknad och konsumtionskultur på naturens och tredje världens bekostnad. Den ekologiska visdom som vi hittar idag i miljörörelsen bottnar kanske ytterst i de religiösa asketernas moralism, deras krav på att träna sig i kärlek, hänsyn och disciplin för våra medvarelsers bästa. Och kanske dessa asketer och eremiter hade tagit efter djuren? De vistades i alla fall i långa tider i ödemarker, ungefär som en av vår tids asketer, Andris Fågelviskare Hansen, som levt så länge bland de vilda djuren i skogen att han kan härma 120 fåglar. Andris är hemlös och har varit som en eremit i många år i sin tidiga ungdom, och kan ge oss lite inblick i vad eremiter i äldre tider kan ha sysslat med i ödemarken; att läsa i "Naturens Bok", som de ibland kallade det. Där såg de Guds finger, där lärde de sig hans subtila språk, hans fina väsen, i blommorna, i vargarna, i rådjuren. Eremiten Serafim av Sarov (1754-1833) i Ryssland lär ha matat björnar i sitt lilla hermitage i skogen, delat med björnar sin ringa kost som han fick av människor i civilisationen, ja vänslats med dem. Man kan undra om inte Serafim även kände ett visst släktskap med björnen, den lever nämligen större delen av sitt liv som eremit. Kanske han tolkade dess väsen som ett Guds Ord till honom? Jag tror det. Men vi i det rika väst har förlorat denna visdom, att läsa i Naturens Bok och se där Guds tilltal. Det "djuriska" blir istället något vi ser ner på, något lågt och nästan antikristligt, som jag skrev om i ett inlägg nyss. De vilda djuren är hedningar för oss, hedningar som ska tämjas och "civiliseras" som boskap och showföremål i djurparker. Vi ser inte att det i själva verket är vi som är de stora syndarna, och djuren som är rena som oskyldiga barn. Det är djuren som är de stora asketerna, inte vi. Det tänker jag på ibland när jag begrundar hur änder och rådjur ska klara nästa vinter. De är hjältar hela bunten!

Många tycker nog att djur är ljuvliga varelser, men när det kommer till frågan om vår egen djuriskhet, skäms vi över den, och betraktar den som något "lågt". Detta har tyvärr de religiösa asketerna bidragit till med sitt vanligt förekommande kroppsförakt (tänk på fakirernas självplågeri i Indien). Djuren saknar detta slags kroppsförakt totalt, de skäms över huvudtaget inte över sin kroppslighet, sin nakenhet, sex, bajsande, kissande och pruttande. Jag tror det är heligt för dem, på något sätt, något som de tycker gör dem levande. Vi rika i väst har övertagit den sjukliga asketismen, kroppsföraktet, men förkastat den sunda asketismen, sparsamheten, disciplinen och hänsynen till våra medvarelser. Tyvärr är det hela upp-och-ner. Vi ser det även i vårt språk. Vilken klang har ordet "djurisk" för gemene man? Det säger mycket (kolla bara vilka synonymer ordet har) Idag är det en värre synd att klia sig på pungen när andra ser, än att leva sparsamt, så att man har något att ge tiggaren i gathörnet. Så lågt har vi sjunkit. Att lyxa sig är den sanna "djuriskheten" om vi ska använda ordet i sin negativa klang, inte att klia sig på pungen eller prutta vid matbordet. Ja, jag borde inte säga så, ty det svärtar djurens rykte, något som de får stå ut med tillräckligt som det är nu. Låt oss istället rehabilitera ordet "djurisk" så att det får en lika ljuvlig klang som djuren är ljuvliga (betecknande för hur kristna kan uppfatta ordet "djurisk" är att en metodistpastor ansåg min bok "Djurisk teologi", Titel förlag 2010, för hädelse)

* Visst finns det grymhet och råhet hos djuren, men det är ofta inte sådan grymhet och råhet som människor har, dvs. övervåld, utan enbart våld för att överleva, för att jaga sin mat. Och visst är det även så hos djuren att man ibland inte tar hand om de svagaste, utan låter de gå under, men människorna är mycket värre här.

(1) Asketismen är inte alls hård och obarmhärtig, som man kan tro, eftersom vi behöver jobba mindre desto mer asketiskt och enkelt vi lever.

2017-11-25

Ganska stor miss

Vi har inte byggt vårt samhälle för hundarna (de kommer ständigt i kläm och deras naturliga behov och naturliga instinkter negligeras ständigt), de har tydligen inget värde. Ja, vi har inte byggt den här världen för några andra icke-mänskliga varelser heller. De har tydligen heller inget värde. Ganska stor miss. Vi har knappt byggt det för människan själv. Inte ens människan tycks ha något särskilt värde längre. Vi har snarare byggt den här världen för Penningen. Eller Maskinen. Ekonomin. Det är dessa som har det sanna värdet, det allt överskuggande, eskatologiska, ultimata värdet. Det är dem som allt ska tjäna på denna planet. Tydligen.

2018-04-23

Hierarkipyramiderna och "den trånga porten" till livet

Det finns två hierarkipyramider i det mänskliga samhället, en med toppen upp, och en med toppen ner. Den med toppen ner ligger under den med toppen upp, och de bådas bottnar möts i mitten. Från denna mitt och uppåt längs den övre pyramiden börjar folks beundran och solidaritet strömma uppåt mot de över en själv (undantag finns), högst upp i toppen är det en personlig Gud som solidariteten strömmar upp till (det finns en liten lucka som vetter upp mot Gud i toppen). Antingen är det den katolska Påven eller så är det USA:s president som står högst upp på toppen, med mest makt och status.

Från mitten och och neråt längs den nedre pyramiden (någonstans i arbetarklassens hierarkier) börjar ens beundran och solidaritet strömma neråt, mot de under en själv (undantag finns förstås). För dem längst nere (de är få, det är de fattigaste av de i bl.a. följande kategorier: skogstokiga eremiter, luffare, indiska sadhun, miljöaktivister, hippien, outsiders, anarkoprimitivister, djurrättsaktivister, hemlösa och sedan en och annan bydåre) är det djuren och naturen som gäller, i bästa fall. Dessa bildar för mänskligheten en trång port ut i det stora "allmänlivet", där de flesta varelser lever, och där det saknas tydliga hierarkipyramidstrukturer, istället är det ett intrikat och synbarligen kaotiskt nätverk där alla är sammankopplade på kors och tvärs och där det är svårt att avgöra vem som står över vem, och i vilken ordning (du kan inte göra en sådan här bild av allmänlivet). Nationer hittar du inte, ej heller kungar och presidenter över nationer, högst myrdrottningar i små myrstackar. Klassmotsättningar hittar du inte (därav svårigheten att göra hierarkipyramider), ej heller rika och fattiga. Så lever de flesta på denna planet, ja alla bakterier och insekter, och en räv som stryker genom stadens utkanter har säkert undrat, på sitt lilla lustiga sätt, i bilder, över vad den underliga outsidern människoarten sysslar med, avskuren som den är från resten av livets sätt att leva, utgörande en pytteliten minoritet, men en sjuk och cancerlik utväxt som resten av arterna lider under.

Som sagt är porten trång från hierarkipyramiderna ner ut i "allmänlivets" snudd på demokratiska jämlikhet, vägen går genom det som de i toppen ser som något lågt, förfallet, "djuriskt" (detta ords klang röjer de styrandes smutsiga fantasi), gudlöst, kaotiskt, dåraktigt och spöklikt. Porten går genom den allra fattigaste minoriteten på jorden, den nedersta bottnen i samhället, den hemlöse tiggaren på gatan, gatubarnen, galningen, bydåren, den "utvecklingsstörde", och genom slummen. Du kan aldrig komma dit ut genom andra öppningen, den som vetter uppåt, den går rakt ut i megalomanins, storhetsvansinnets kalla, virtuella värld, där ingen varelse från allmänlivet någonsin har satt eller kommer

att sätta sin fot. Och porten är så trång att du inte kan hoppa över den romska tiggaren på din egen gata, och åka till Indien som missionär eller biståndsarbetare, du kommer aldrig ut genom porten den vägen, du kommer obönhörligt att bli en kolonialist i den förhatliga "civilisationens", ja den övre hierarkipyramidens tjänst, för att alienera de fattiga i Indien från allmänlivet, naturen. Nej, porten är trång, och inga förhandlingar hjälper, du kan vrida dig och bortförklara och lura dig själv hur mycket du vill, du når inte ut genom porten så. Porten in i "Det Nya Jerusalem", "Eden", Livets katedral och tempel, helgedomen dit vi alla en gång ska återvända.

2018-04-30

Liten Franciskusbiografi

(avskrift av en handskriven minibok som jag ska ge till en präst i St. Klara kyrka)

Liten Franciskusbiografi

sammanställd av Lars Larsen, En naturens väckelsepredikant.

Naturens förlag 2018

Tillägnas St.Clara* Kyrka,
med tack för allt stöd till
de fattigaste ibland oss.

*St. Clara är Clara av Assisi, Franciskus av Assisis vän, som också skapade en tiggarorden, en för kvinnor (Franciskanerordens andra gren, "klarissorna").

- - - - - - - - -

"Lovad vare du, min Herre, för vår syster, moder jord, som föder oss och bär oss och framalstrar allehanda frukter och färgrika blomster och örter" (Ur Franciskus' Solsång, övers. av Br. Agostino)

"Och liksom fåglarna intet äger i denna världen, skulle bröderna inte heller äga något, utan i allt anförtro sina liv åt Guds goda och faderliga omsorg." (Ur "Fioretti" (en av de tidigaste legendsamlingarna om Franciskus) kap. XVI, övers. av Br. Agostino)

"Ta inte mina pärlor!", utbröt Franciskus, när en av bröderna ville skaka av lössen ur hans fårpäls." (Lars Larsen, fritt ur minnet av vad han läst om Franciskus)

"... inte ens ohyra och råttor kan han förmå sig att döda, en slags livsvördnad till utseendet så lika men till innebörden så olika, de buddhistiska munkarnas." (Emilia Fogelklou i boken "Frans av Assisi" 1922)

"När den helige Franciskus såg en mask på vägen tog han den i handen och lyfte den åt sidan, så att den inte skulle bli ihjältrampad." (Annika Spalde och Pelle Strindlund i boken "Varje varelse ett Guds ord. Omsorg om djuren som kristen andlighet", Arcus förlag 2005)

"Sankt Bonaventura (1221-74) skrev i sin biografi över Franciskus att denne kallade varje djur, hur litet det än var, för "broder" eller "syster" eftersom de hade samma ursprung som han själv. De hade frambringats av samma Skapare:" (Spalde/Strindlund i ovannämnda bok)

"Franciskus av Assisi (1182-1226) lovsjöng den heliga lydnaden till Gud. Den höll det egoistiska jaget i schack, "så att människan kan tjäna alla människor på jorden och inte bara människorna, utan också alla djur, tama och vilda." (Spalde/Strindlund i samma bok)

"I stället för att vara en förbannelse, som man i resignation fördrager, blev egendomslösheten en källa till glädje och frihet, en känsla av förening med hela skapelsen."..."Fattigdomen var hans glädje." (Ur Lechard Johannessons bok "Franciskus. Karismatikern. Den egendomslöse.", Centro Ecumenico Nordico Di Assisi, 1975)

"I Italiens varma klimat är det möjligt att gå barfota och sova ute under natten. Vi vet ju att Frans och hans medbröder praktiserade detta." (Lechard Johannesson, i ovannämnda bok).

"Vi får inte värdesätta penningar mer än sten. Djävulen vill förblinda dem som strävar efter att skaffa sig penningar och som anser dem för mer än sten." (Franciskus, citerad av Lechard Johannesson i samma bok)

"Egendomslösheten är en Kristi gåva - inte ett krav." (Lechard Johannesson i samma bok)
Epilog

"Det finns en orsak varför kyrkohistoriens vackraste och ljuvaste helgon, Franciskus, också var den som var närmast naturen, mest naturbarn av dem alla." (Lars Larsen)

2018-05-07

Fjodor Dostojevski om att älska naturen och djuren

"Älska guds skapelse på jorden, både i det hela och i varje litet sandkorn. Varje litet löv, varje Guds ljusstråle skall ni älska. Älska djuren, älska växterna, älska varje ting. Om du älskar varje ting kommer du att bli varse Guds hemlighet i tingen. Har du en gång blivit varse den, kommer du att ständigt och outtröttligt söka lära känna den, mer och mer för varje dag. Och då kommer du till slut att älska hela världen med en total och världsomfattande kärlek. Älska djuren: dem har Gud skänkt en begynnelse till tanke och en ren och oförstörd glädje. Stör inte den glädjen, plåga dem icke, beröva dem icke deras glädje, sätt er inte upp mot Guds tanke. Människa, förhäv dig icke mot djuren: de är syndfria; men du i din storhet fördärvar jorden och bringar den till förstörelse och förruttnelse och lämnar ditt variga spår efter dig – o, ve och skam över oss, nästan alla! …"

(Fjodor Dostojevski i "Bröderna Karamazov" 1880)

2018-05-15

"Animal coeleste" eller "Det himmelska djuret"

(avskrift av en handskriven minibok)

"Andre kirurgen: Djuriskt? det är helt annat; det har icke härmed att göra. Men äfven det djuriska, naturiska, hvarföre skulle det vara så gement? Det djuriska, som står under oss i de flesta fall, står dock öfver menniskan i ett, i synnerhet i en tid, då vi genom otaliga stridigheter äro oense inom oss sjelfve. Det djuriska sättet att vara, instinktlifvet, visar den harmoniskt intagande bilden af en hög enighet med sig sjelf. Ni har väl hört Mystikernas tanke om animal coeleste? Menniskans sträfvande, påstår man, skall verkligen vara att till slut blifva natur igen, att blifva liksom ett djur. "

(Carl Jonas Love Almqvist i romanen "Drottningens juvelsmycke" 1834, s. 53 i en upplaga från 2002. Denna bok lästes i skolor i Sverige fram tills 60-talet.)

2018-05-16

Något om djurplågeriets konsekvenser

Som man behandlar djuren, så behandlar man människorna. Hade vi inte haft en massa djur som våra fångar och slavar, hade vi aldrig accepterat det stora slaverisystem, det globala koncentrationsläger som kallas så fint "civilisationen."

2018-05-31

Roligt uttryck om mopsar

"Det finns inget ont i en mops"

(Bevingat uttryck bland hundägare, fick höra det av en mopsägare)

Min kommentar: Det gäller alla hundar egentligen, hos mopsar blir det bara extra synligt det alla hundar har. Detta vet de flesta hundägare, bättre än andra som inte har hundar. Ändå finns det många som är rädda för stora hundar. Jag var själv rädd för hundar när jag var liten, särskilt schäfrar. All rädsla har försvunnit sedan jag började hälsa på hundar på gatan för nästan tio år sedan, jag har räknat ut att jag måste ha hälsat på hundar åtminstone trettio tusen gånger sedan dess. Aldrig har de gjort mig något ont, tre gånger har jag blivit biten så att det kom lite blod (bl.a. av en polishund som jagade mig med poliser 2009), men det blev väldigt små sår, jag har aldrig blivit biten farligt. Det finns visserligen hundar som biter stora sår, men det måste vara extremt sällsynt. Då är det mycket farligare att röra sig i trafiken. Jag har aldrig hört om någon hund som dödat en människa. Men även om de skulle bita farligt, så tror jag fortfarande att det inte finns någon ont i en hund, att de är syndfria.

2018-06-07

Ett underligt fenomen när det gäller hybris

Det är ett underligt fenomen, den som blir jämlike och lever som jämlike med alla ickemänskliga djur och växter (däri inbegripna svamparna, insekterna, bakterierna, cellerna, molekylerna och atomerna), höjer sig moraliskt, i sin livsstil, över de civiliserade (de flesta människor på vår planet är väl detta?), som ser sig stå över de ickemänskliga djuren och växterna och lever efter detta rättesnöre, i alienation från det djuriska och naturliga. Kanske är det förra hybris, men vad är större hybris, att principiellt tro sig stå över de flesta varelser i kosmos, kvintillioner i antal, och vara jämlike med bortåt sju miljarder civiliserade människor, eller att tro sig ha en bättre

livsstil och bättre moral än de civiliserade, alltså de flesta människor på vår planet, men tro sig vara jämlike med kvintillioner ickemänskliga djur och växter? Kvintillioner är förresten en ofattbar underdrift, oändligt många är närmare sanningen (man måste också tänka på varelserna i andra universa än vårt). Och dessutom tror den som förenat sig med djur- och växtriket, inte att de är mer värda än de civiliserade människorna rent principiellt, så som dessa tror sig stå över de ickemänskliga djuren och växterna, utan de tror bara att de i sin livsstil lever närmare det gudomliga än dem, naturen är nämligen det gudomliga för dessa heliga dårar.

Men eftersom det är så få människor som ser sig som jämlika med ickemänskliga djur och växter (allra minst med bakterier och atomer!), och lever därefter, får sådana som har det så lätt "jantelagsångest": vem tror du att du är, som tror dig veta bättre och leva bättre än största delen av mänskligheten? Har du haft sådana tankar och sådan ångest någon gång, och önskat att du hade fler som tänkte och levde som du, för att kunna rädda dig från hybris?

2018-06-11

Något om djuren som vår nästa

Jesus sa: "Allt vad ni vill att människorna skall göra för er, det skall ni också göra för dem. Det är vad lagen och profeterna säger." (Matt. 7:12) Och "Du skall älska din nästa som dig själv." (Matt. 22:39)

Om vi inte behandlar djuren så som vi själva vill bli behandlade, kommer vi inte in i himmelriket under detta liv, om vi inte omvänder oss. Djuren är nämligen bland dem som är vår nästa.

Tänk därför två gånger innan du slår ner på djurrättsaktivister som gör olagliga saker för djurens bästa.

2018-06-25

Se Eden i insekterna

När du lyfter på en stor sten, och ser alla underliga varelser som krälar där under i mörkret, ska du komma ihåg att de alla har samma ljuvliga väsen som hundarna (tänk mopsarna) och sparvarna. Alla djur och insekter och växter och stenar har samma paradisiska grundväsen, har jag sett.

2018-06-28

Varför jag inte vill ta bort mina fästingar

Jag sover i skogen en del, och då får man fästingar på sig. Men jag vill inte ta bort dem, och det har sina skäl. För det första blir man inte lättare smittad av TBE om man inte tar bort fästingen, däremot blir man lättare smittad av Borrelia, men Borrelia är inte så farligt som TBE. Även TBE är inte så farligt, 200 svenskar smittas varje år, och dödsfall bland dessa är ytterst sällsynt. 2004 inföll det första dödsfall där man bekräftat att orsaken var TBE. Då är det faktiskt långt farligare att röra sig i trafiken, men ingen tycker att man är galen om man kör bil. Så sjuk är vår värld (dessutom förstör bilen naturen och dödar en massa varelser). Smittas man av Borrelia är det värsta som händer ofta feber, huvudvärk och trötthet. Det går nästan alltid över, dödsfall är oerhört sällsynta även här.

För det andra är denna handling en aktion för insekternas skull. Jag vill med denna handling predika för mina vänner att vi måste skona våra insekter och sluta med våra mobiltelefoner, bilar och teknologi, som håller på att utrota våra insekter. På fem år har en tredjedel av alla bin försvunnit (se här, skrolla lite ner på sidan), och under de senaste 25 åren har 75% av alla insekter försvunnit (jag har skrivit om detta förr, här). Einstein lär ha sagt att om bina försvann helt, skulle det bara räcka fyra år innan människan dog ut. Forskarna har bl.a. kommit fram till att mobiltelefoner dödar bin, se här.

Insekterna är viktigare än människorna just nu, det vill jag också säga med min aktion. Om bina försvinner, försvinner människan och en massa andra djurarter snabbt, om människan försvinner, återhämtar sig resten av skapelsen i otrolig hastighet. Vad säger detta om vem som är viktigast just nu? Insekterna är naturens kanske viktigaste änglar, enligt mig, och nu håller vi på och dräper "Guds" änglar med våra mobiltelefoner, datorer och bilar. Inte konstigt att vi samlar "Guds" vrede över oss till slut, dvs. naturens nemesis. *

Om vi ska rädda naturen måste det ske något otroligt radikalt, och vi måste göra farliga saker för att väcka folk. Var är martyrernas och ökenfädernas ande bland de kristna? Dom vill inte ens avstå från sin smartphone, så lågt har de sjunkit. Och den inte bara är med och utrotar insekterna, utan exploaterar och förslavar de fattiga dessutom, särskilt i tredje världen.

* I naturen finns inget straff, så naturens nemesis, naturens "hämnd", är något helt annat än den gammaltestamentlige guden Jahves hämnd. Döden och kollapsen kommer som en befrielse över civilisationen, som har straffat sig själv med sina synder så in i helvete. Naturen straffar aldrig, den befriar och förlåter. Och döden och kollapsen kommer att vara som nycklar att låsa upp de bojor de civiliserade har byggt sig. Att Bill Gates förlorar sina pengar i kollapsen är en befrielse för hans sanna jag, som lidit under pengarna. Men för hans ”gammeladam” är det förstås en katastrof. Det är så naturens milda "hämnd", Lammets vrede, fungerar. Naturen kommer att gripa in och tvinga oss att sluta plåga oss själva med vår civilisation, ja hindra att vi bygger oss ett evigt helvete på jorden genom den teknologi som futuristerna drömmer om.

2018-06-29

Ett paradisiskt möte med ett helgon: en råtta

Igår på kvällen mötte jag en råtta på bilvägen på Karlaplan. Jag hade lite pommes frites med mig, och sträckte ut handen med en pommes i min hand. Råttan kom till mig, och jag delade pommesen med henne, hon nafsade den ur min hand. Hon åt halva pommesen, på ett så finkänsligt och paradisiskt sätt, som ekorrar gör. Jag satte mig ner på gatan bredvid råttan och beundrade henne. Men hon verkade så sjuklig, hon hade gått så sakta, och på ryggen var ett stort område av pälshåret borta. Hon var där några minuter med mig, sen gick hon vidare, sakta. En medelålders man kom förbi på gångvägen medan jag satt på rumpan på vägen, och jag pekade med tummen på råttan som var några meter bakom mig. Mannen bara skakade på huvudet, som om jag var en galning. Sen gick råttan sin väg, irrande hit och dit.

Jag kände djupt inom mig att råttan var en paradisisk varelse, ett helgon, som levde sitt vackra undergroundliv där på gatan, försmådd av världen men oändligt värdefull för "Gud". Och mannen som gick förbi, såg inte det paradisiska i mitt och råttans möte, det var bara galenskap för honom.

2018-07-10

Det paradisiska sömnlivet

I slutet av juni hade jag en underlig sömnlös natt i hyddan i Nackareservatet, där jag mitt i natten, i tre, fyra tiden vandrade in mot Stockholm centrum (jag hade beslutat mig för att vandra mot Uppsala), och mötte harar och ett rådjur mellan husen i förorten Bagarmossen. Då lärde jag mig att de vilda djuren nog inte sover på bestämda tider som vi, utan spontant, när de är trötta. Jag fick då idén att jag också skulle göra så resten av mitt liv, men märkte snart att det inte går så länge civilisationen härskar, ty staden är livlös på natten för den som söker gemenskap då, utanför systemet. Men hos urfolken vaknar man ofta mitt i natten och talas vid. Det finns alltid någon att tala med som inte sover. Det måste en by och en stam till för att detta ska vara möjligt.

2018-07-14

Jag fann en död duva på vägen

Igår fann jag en död duva på bilvägen på Karlaplan, antagligen hade den dödats av en bil. Jag tog upp den och bar med den, och satt med den i famnen länge. Jag studerade dens magiska kropp, och kände att det måste vara en gudom som står bakom denna skapelse, så magisk var dess fjäderskrud och allt med den. Och jag kände att denna fågels själ hade gått in i paradiset, det sa jag också till några tjejer som förvånades över den när jag bar den genom shoppingscentret Fältöversten på Karlaplan. Jag gömde den över natten i en buske, och i kväll ska jag och Titti ha en begravningsceremoni för den, med diktläsning av Edith Södergrans dikt "Ankomst till Hades", den vackraste begravningsdikten av alla:

Se här är evighetens strand,
här brusar strömmen förbi,
och döden spelar i buskarna
sin samma entoniga melodi.

Död, varför tystnade du?
Vi äro komna långt ifrån
och äro hungriga att höra,
vi hava aldrig haft en amma
som kunnat sjunga såsom du.

Kransen som aldrig smyckat min panna
lägger jag tyst till din fot.
Du skall visa mig ett underbart land
där palmerna höga stå,
och där mellan pelarraderna
längtans vågor gå.

(Edith Södergran)

2018-07-17

Mitt råd till nybörjare på den andliga vägen

Budskapet om att kasta av "civilisationens" ok och bli helt sig själv och släppa fram sin innersta natur, som jag predikat i min djurism, bör användas med stor försiktighet när det gäller sådana som har gjort Babylon till sin andra natur, ja den natur i dem som de känner sig mest hemma i. Om de släpper sig, blir det bara destruktivitet och kriminalitet. Mitt råd till sådana är att de antagligen bör gå den traditionella "frälsningsvägen" genom kyrkan och religionen först, eller helt enkelt att de måste börja med att "härma" Jesus och helgonen, utan inspiration, enbart för att det är rätt. Dvs. ha en tid "under lagen", som pietisterna lärde, som "lagträlar", tills inspirationen och kärleken kommer. Med "lagen" menar jag här den moraliska, inre lagen, inte den yttre, inte Sveriges lag och yttre moraliska föreskrifter, som ofta är fördärvade. Nej, samvetslagen är vad man bör börja med, det lilla man har kvar, stärkt av det yttre ordet men ändå fristående från det. Om man inte börjar där, kommer man ändå bara att följa yttre moralregler och -lagar som passar ens babylonnatur, alltså Babylons lagar. All andlig utveckling tar sin början med att samvetet väcks, så att man börjar söka "Gud". Utan denna början är den andliga resan omöjlig (tänk på Kristen i Kristens resa av John Bunyan).

2018-08-17

Människan kan aldrig bli ett verkligt helgon

Blir människan verkligen god när hon kastar av sig civilisationens ok och blir sig själv, släpper fram sitt innersta? Jag har en del erfarenhet av detta, som en som har gjort detta, och min erfarenhet är att man inte blir något helgon direkt, utan man blir ekologisk, en vildmänniska, en skogsmänniska. De vilda djuren i skogen verkar inte heller vara några helgon (tänk på hur de äter varann och deras maktkamper och kamper om honor), men de är just det de ska vara för att bli så nyttiga som möjligt för ekosystemet. Detta blir också människan när hon kastar av sig civilisationen.

Att man inte blir något helgon, är nog inte för att man inte är god innerst inne, utan för att man lever så långt borta från "hemmet", atomernas andevärld. Atomerna är helgon, så helgonlika man kan bli. Det måste de också vara för att kunna skapa vår värld så fantastiskt som de har gjort. Men vi människor lever i en så brusten verklighet *, på utflykt från vårt rätta hem, så långt borta från detta, att det inte finns några helgon bland oss, och nog aldrig har funnits, i alla fall inte på samma sätt som hos atomerna (man talar aldrig om de katolska helgonens synder, som t.ex. kan ha varit att ha hotat med helvetet). Däremot kan vi vara ekologiska, lika mycket som de vilda djuren i skogen, så att vi blir maximalt nyttiga för ekosystemet. Men kan vi undvika gräl, dödandet av djur och växter, självöverskattning, felaktiga, destruktiva tankar, falska läror och falska förutsägelser? Nej, det kan vi nog inte, vi har inte atomernas rena, enkla gudomlighet. Men den ekologiska godheten kan bli maximal, så att vi inte förstör utan berikar ekosystemet, precis som de vilda urfolken och de vilda djuren , och det är rätt mycket godhet, bara det, så låt oss inte förtvivla! I vilket fall som helst tror jag vi gör mera gott för helheten om vi blir som de vilda djuren, inte som de katolska helgonen, som ofta var civilisationsskapande mitt i deras helighet (och civilisationen är Babylon, förtryckets och livsförstörelsens centrum). De missade inte sällan det viktigaste, solidariteten med naturen och djuren, basen för allt, detta kommer så sällan fram, men i den bästa asketismen skymtar man det, hos Franciskus av Assisi skymtar man det, även om han inte medvetet förespråkade att vi skulle göra oss av med civilisationen och återgå till de vilda urfolkens livsstil (om sådana tankar förekom, har detta i alla fall inte nått levnadstecknarna). Detta kommer just av att detta aldrig liksom varit ett tema i katolska kyrkan, det viktigaste har inte fått plats där, bara flummiga spekulationer om ett transcendent himmelrike, som aldrig riktigt fått fäste här på jorden, ty då måste katolska kyrkan och civilisationen nedmonteras, och detta var otänkbart.

* ett tecken på hur brusten vår verklighet är, är att vi måste döda för att kunna äta, även vegetarianer dödar - växter. Atomerna har ingenting av detta, de behöver inte äta. Och denna kamp för tillvaron, den söker sig ytterst in i våra relationer, som gräl och strider, något som inte atomerna har heller, tror jag.

2018-08-16

Något om djurs parapsykiska förmågor

"Inte ens de bästa av Rhines och Soals medier, säger han (Vassiliev, min anm.), kan i fråga om parapsykisk förmåga mäta sig med en hund eller en insekt."
(Olle Holmberg i boken "Den osannolika verkligheten. Minnen och intryck av parapsykologi", 1968)

Detta citat drar mig till minnes att jag läste nån gång att en hund som hade gått vilse 200 km från sitt hem, lyckades finna hela vägen tillbaka till sitt hem, helt ensam (se en liknande historia här). Och det får mig också att tänka på den ofattbara orienteringsskicklighet som flyttfåglar har, tänk när de flyger över medelhavet till Afrika, och det är mulet så de inte kan orientera sig efter stjärnorna, månen och solen. Jag har också på bloggen sagt att desto mindre varelser, desto mer paradisiska verkar de vara (min förklaring till det; de är mera osårbara och har starkare gemenskap), och jag skulle tillägga, desto mer "parapsykiska". Insekter verkar otroliga, såsom myror och bin, vilken gruppsjäl de har, vilka byggmästare de är, det måste vara mycket "parapsykiska" grejor med där. Men när vi kommer till celler, molekyler och atomer, blir det "parapsykiska" rent hisnande, när man tänker att de, små som de är, tillsammans lyckas skapa något så ofattbart som ett medvetande i en hjärna, som i sin tur kan skapa ofantliga andliga universa i nära döden-upplevelser.

2018-08-21

Något om utsikten över sanningen från samhällets botten

Jag har skrivit tidigare här på bloggen att det är på samhällets botten man snubblar över sanningen, ty sanningen lever på gräsrotsnivå, alltid, det är där livet finns, endast där. Detta har varit min glädje många gånger i mitt hemlösa liv, där jag varit på botten av botten, som hemlöst psykfall riskerande tvångsvård. Det finns en glädje i sanningen som förundrar mig, och jag önskar att media visste om detta.
Vad man särskilt lägger märke till genom att leva på botten av allt, är var kärleken finns, och jag kan säga er var jag fann den genom att leva gatubarnsliv; inte hos kyrkorna, inte hos akademierna, inte hos människorna på gatan, utan hos hundarna. Hundarna var de mest levande och kärleksfulla varelserna som gick på Stockholms gator, detta var inte svårt att upptäcka, och mig tog de så till sig att jag upplevde mig adopterad av dem. Fortfarande känner jag samma sak (dvs. att hundarna är de mest kärleksfulla på gatan), men inte lika starkt, då jag är mera civiliserad nu.

2018-08-23

Lite kroppsteologi

Man kan lära sig av hundarnas stora andlighet, som är väldigt fysisk, att en andlig människa inte är en som har besegrat det fysiska och gått bortom det, utan en som är mer fysisk än vanliga människor, eftersom det andliga är det fysiskas djupdimension, är i det fysiska, bor i naturen och det fysiska som dess själ och levandegörare. Det blir då inte att man besegrar, underkuvar och underkastar kroppen under sig, utan att man lever i harmoni med den istället, gör den mera hel och levande och verklig.

Den kristna kroppsteologin (som Ola Sigurdsons kroppsteologi) håller på att närma sig detta mer och mer, och börjar uppvärdera kroppen efter millennier av kroppsförakt.

“Matter is not lacking in magic, matter is magic.” (Terence McKenna)

2018-08-23

Något om utsikten över sanningen från samhällets botten

Jag har skrivit tidigare här på bloggen att det är på samhällets botten man snubblar över sanningen, ty sanningen lever på gräsrotsnivå, alltid, det är där livet finns, endast där. Detta har varit min glädje många gånger i mitt hemlösa liv, där jag varit på botten av botten, som hemlöst psykfall riskerande tvångsvård. Det finns en glädje i sanningen som förundrar mig, och jag önskar att media visste om detta.

Vad man särskilt lägger märke till genom att leva på botten av allt, är var kärleken finns, och jag kan säga er var jag fann den genom att leva gatubarnsliv; inte hos kyrkorna, inte hos akademierna, inte hos människorna på gatan, utan hos hundarna. Hundarna var de mest levande och kärleksfulla varelserna som gick på Stockholms gator, detta var inte svårt att upptäcka, och mig tog de så till sig att jag upplevde mig adopterad av dem. Fortfarande känner jag samma sak (dvs. att hundarna är de mest kärleksfulla på gatan), men inte lika starkt, då jag är mera civiliserad nu.

2018-08-23

Kroppsteologi 2: En underlig paradox

Det är en underlig paradox att civilisationen badar i lyx och överflöd, till synes hedonistisk, men förtrycker kroppen och allt det djuriska och håller det i slaveri, tvingar kroppen upp på morgnarna till 8 timmars slaveri 5 dagar i veckan. De vilda djuren däremot, lever i djup fattigdom och askes, till synes antihedonistiska, men bejakar kroppen och det naturliga och djuriska, och går inte i något jobb, utan lever i stor frihet och spontanitet, följande sina naturliga instinkter, helt utan slaveri. Detta är en av de underligaste paradoxer vi har. Och det är en paradox som säger mycket.

2018-08-24

Axel Munthe: En tidig djurrättskämpe

Den svenske författaren och läkaren Axel Munthe (1857-1949) blev på sin tid världsberömd för sin självbiografiska roman "Boken om San Michele" (1928), som översattes till flera språk, men han har tyvärr inte kommit med i Litteraturhandbokens (1999) stora författarlexikon av utländska och svenska författare, och inte heller i de stora svenska litteraturhistorieverken på 1900-talet (!), trots att wikipedia skriver att "Boken om San Michele av Axel Munthe har påståtts vara 1900-talets mest spridda bok av en svensk författare". Boken är ett mästerverk, inte minst slutpartiet, där det blir tydligt vilket varmt hjärta Munthe hade för djuren, som en tidig djurrättskämpe. Slutpartiet i boken handlar om att Munthe har en dröm om att han träder in i andevärlden, och besöker himlen. Han är som en syndig tiggare, som just och just lyckas smita in genom himlens port, med sin hund väntande utanför, och han rannsakas av Sankte Pär, som menar att det ser mycket illa ut med Munthes själ. Sen förs Munthe till en rättegång i himlen där hans slutliga öde ska avgöras. Domarna, en skara stränga profeter, helgon och kyrkofäder, ledda av Sankt Ignatius (av Loyola)* är till slut eniga: Munthe ska kastas i det eviga helvetet, inte minst för att han har ett orent djur, en hund, med sig, och ett långt syndaregister. Munthe protesterar mot att hunden är oren, och när han är på väg att kastas i helvetet, kommer Franciskus av Assisi vandrande in i rättssalen iklädd sina trådslitna munkkläder, och Sankte Pär muttrar "Alltid han", förbittrad. Franciskus räddar Munthe från fördömelsen, och så slutar boken.

Det kändes som en upprättelse för mig, som upplever de kristna fundamentalisternas förakt (i praktiken, tänk på de kristnas djurförtryck, men också i teorin) för djuren och det djuriska - som om det var närmast antikristligt, ja "hedniskt" - som ett hot över mig, ett fördömelseshot, ty jag har allierat mig så med djuren, att jag är extra utsatt för detta förakt, det leder mig inte minst till att bli sinnessjukförklarad. Jag har faktiskt tagit detta fördömelseshot så över mig, att jag hade en helvetespsykos 2011 där jag trodde jag var Antikrist och evigt förtappad. Fortfarande kan jag gå och undra om jag är fördömd, bl.a. p.g.a. vissa biverkningar av min psykmedicin.

I februari nästa år blir Munthe fri från copyright, och då skall jag publicera slutet av Boken om San Michele (avsnittet om hans besök i himlen) här på bloggen och som gratis e-bok på Internet Archive, det är ett stycke klassisk litteratur, en av världslittera-turens verkliga pärlor, som förtjänar att spridas på nätet.

Men här kommer ett par citat ur boken, så ni får en försmak:

"De (hundarna) äro allesammans tämligen lika, de äro alla redo att älska dig och bli älskad av dig. De äro alla representanter för Guds älskvärdaste och moraliskt sett mest fulländade skapelse."

"Varför börja inte dessa välmenande djurvänner med att sätta in sina ansträngningar på att få slut på förevisningen av vilda djur i cirkusar och menagerier? Så länge denna skandal tolereras av våra lagar, kunna vi inte göra anspråk på att kallas civiliserade människor av en kommande generation. Om man vill få klart för sig vilka barbarer vi äro, behöver man endast se in i ett kringresande menageritält. Det grymma djuret är ej bakom burens järngaller, det står därutanför."

Amen! Så sant!! Cirkusar är något ohyggligt vidrigt, en fruktansvärd skam för mänskligheten, att förnöja sig med andras varelsers lidanden, i samma anda som tjurfäktningarna.

* För många läsare av Ignatius av Loyolas "Andliga övningar" är det inte bekant att han var en av de ledande inkvisitörerna i den katolska s.k. "motreformationen" på 1500-talet, och han står bakom mycken förföljelse och tortyr av protestanterna på den tiden, ja även senare. Han var ju grundare och ledare av Jesuitorden fram till sin död, och denna orden var ett viktigt redskap i motreformationen, och motreformationens viktigaste redskap var inkvisitionen. Detta borde komma fram mer, så vi blir försiktiga med att skylta med hans namn. Man bör betänka att Loyola är ett helgon inom katolska kyrkan, och att inte detta förkastas av katolikerna, säger något om denna kyrkas ruttenhet och bristande kyrkohistoriska kunskaper, ja blindhet för historiens grymheter.

2018-08-27

Skillnaden mellan vilda urfolk och civiliserade västerlänningar när det gäller att döda djur

För vilda urfolk är allt heligt, och så är det inte bara i teorin (som det ofta är för kristna västerlänningar), utan även i praktiken. Inte minst när det gäller att handskas med sin mat.

Neville Drury citerar en inuitisk iglulikschamans (från Grönland) ord i boken "Schamanism" (1989), som jag återger här:

"Livets största fara ligger i det faktum att människans föda består av själar. Alla de varelser som vi måste döda och äta, alla de som vi måste dräpa och förstöra för att göra kläder till oss själva har själar, själar som inte förgås med kroppen och som vi därför måste blidka för att de inte ska hämnas på oss för att vi tagit deras kroppar." (s. 18)

Jacob Broadley skriver såhär i denna artikel: "After killing an animal, Cherokee (en urfolksstam i Nordamerika) hunters would ask the gods' forgiveness for taking the animal's life. After killing a deer, the hunters would throw the tongue and some of its meat into the fire as a sacrifice."

Det verkar som om urfolken förstod att jakten inte var att leka med, att det låg ett moraliskt ansvar där, som förbjöd dem att döda mer en de absolut behövde. Och att de på något sätt måste återgälda det de tagit.

Hos de civiliserade ser du inte mycket av sånt. Här har du istället rena förintelseläger, koncentrationsläger för djur, där djur slaktas på löpande band, i tusental per dag (se t.ex. här), för att göda feta amerikaner som frossar på McDonalds, utan den minsta tanke på att återgälda detta till djuren, naturen eller gudarna. Hur skulle de kunna det, då deras gud är Mammon? Bara du tjänar pengar på det, är allt bra, då är du tillfreds, detta är de civiliserades moral (detta stöter jag på igen och igen hos folk; om jag inte tjänar pengar på mitt arbete räknas det inte som arbete, då är jag en latmask, hur mycket gott jag än gör). Och då spelar det ingen roll om du jagar bufflar nästan till utrotning (tänk på de vitas uppförande mot bufflarna på prärien i Nordamerika i början av kolonialtiden där), behandlar djur som om de enbart vore mat för de vita, enbart objekt för deras egen njutning och lyx (utan värde i sig själv eller rätt till att finnas för sin egen skull), eller blir orsaken till fetma och en mängd sjukdomar som kommer av överkonsumtion av kött och animalier.

Men om vi inte återgäldar vad vi tar från djur och natur, på något sätt, sågar vi till slut av grenen vi sitter på, och underminerar våra fortlevnadsmöjligheter.

2018-08-29

Vad totalitärt jordbruk är enligt Daniel Quinn

"Ethologists, students of animal behavior, and a few philosophers who have considered the matter know that there is a form of ethics practiced in the community of life on this planet - apart from us, that is. This is a very practical (you might say Darwinian) sort of ethics, since it serves to safeguard and promote biological diversity within the community. According to this ethics, followed by every sort of creature within the community of life, sharks as well as sheep, killer bees as well as butterflies, you may compete to the full extent of your capabilities, but you may not hunt down your competitors or destroy their food or deny them access to food. In other words, you may compete but you may not wage war. This ethics is violated at every point by practitioners of totalitarian agriculture (se mitt föregående blogginlägg om begreppet). We hunt down our competitors, we destroy their food, and we deny them access to food. That indeed is the whole purpose and point of totalitarian agriculture. Totalitarian agriculture is based on the premise that all the food in the world belong to us, and there is no limit whatever to what we may take for ourselves and deny to others."

(Daniel Quinn i boken "The story of B", 1996, sid. 260)

Min kommentar: Quinn sätter fingret på vad som gör att jag beundrar djuren så mycket och har utvecklat en hel filosofi, djurismen, ur denna beundran. Det är helt enkelt att djuren inrättar sig i skapelsens ordning, följer livets, naturens lagar, medan människan bryter dessa på de mest utspekulerade sätt. Djuren är inga helgon, det har jag aldrig påstått (förutom husdjuren och boskapen förstås, särskilt hundarna, de har utvecklat underliga ting!), men de är så moraliska det går att vara i denna brustna värld, och det är att vara maximalt nyttig och fruktbar för livets helhet, ekosystemet.

Totalitärt jordbruk, ja. Bra namn. Ett annat namn är fascistiskt jordbruk, det fascistoida jordbruket.

2018-08-29

En moralisk paradox

Följande faktum är en underlig paradox: Att Sveriges statsminister skulle diskreditera sig och riskera att bli avsatt, om han runkade offentligt på Serges torg, likt den antike kyniske filosofen Diogenes av Sinope (kanske även om han började plocka sig i näsan framför filmkameran och liknande ting), men det skulle inte diskreditera honom i de flestas ögon, och få honom avsatt, att han godkände koncentrationsläger för djur, inte minst för minkar, som skulle få spendera hela sitt liv i små, små burar, bara för att vi skulle få pälsar till lyxkläder (bl.a. trenchcoats med pälskrage) som vi egentligen inte behöver (detta senare är redan praxis sedan gammalt, ofattbart).

Däremot, om naturbarnshelgonet Franciskus av Assisi hade levt idag i Sverige, och levt samma liv som på 1200-talet i vår kontext, som känd aktivist för djuren, naturen och de fattiga, skulle han antagligen spoliera sina chanser att bli invald i riksdagen, om han försökte bli detta, om han sågs runka offentligt på Sergels torg eller ständigt plocka sig i näsan framför filmkameran. Detta trots att han antagligen då skulle vara världens ledande namn när det gäller fattigas, urfolks, djurs och naturens rättigheter.

Alltså: Något av det värsta djurplågeri som tänkas kan (och mycket annat förtryck) + anständighet och lydnad mot de gällande normerna = du sitter kvar som statsminister.

Och: Det mest självuppoffrande liv som tänkas kan, ja det mest moraliska + oanständighet = du väljs aldrig in i riksdagen och blir inte statsminister om du försöker bli detta.

Sådan är vår civilisation.

2018-09-03

Vi har idag koncentrationsläger för djur. Bojkotta mjölkprodukter och alla animalier!

Livet i mjölkfabriken

(avskrift av från en av Djurrättsalliansens flyers. På tal om mitt förra inlägg om koncentrationsläger för djur)

Många tror att kor måste mjölkas. Men har du tänkt på varför kon får mjölk i sitt juver? Det är av samma anledning som alla andra däggdjur; hon har fött ett barn som behöver mat. Men kalven i mjölkindustrin får aldrig dia. Istället separeras kalven och kon från varandra så att mjölken kan konsumeras av människor.

De flesta bilder av kor är tagna i gröna hagar, men utevistelsen är bara en kort semester från fabrikslivet. Under större delen av året står korna inomhus på hårda betonggolv, många gånger fastbundna så att de knappt kan röra sig. Sanningen om mjölkindustrin ligger långt ifrån den bild vi matats med genom reklamen.

Livet i mjölkfabriken är hårt. Den svenska kon insemineras, är dräktig i nio månader och föder en kalv som tas ifrån henne. Mjölkproduktionen tar fart och bara ett par månader efter förlossningen görs kon dräktig igen. Samtidigt fortsätter hon mjölkas i cirka tio månader. Många kor drabbas av sjukdomar som juverinflammation och hälta. Proceduren upprepas tills kon inte längre anses lönsam.

I mjölkfabriken finns kon bara till för att producera mjölk åt människor. Vid ungefär fem års ålder, när hon till följd av det intensiva livet i mjölkfabriken blir sjuk eller inte längre producerar lika mycket, slaktas hon. Detta trots att kor kan bli över tjugo år gamla. Kalven, mjölkindustrins "biprodukt", tillbringar sin första tid i livet alldeles ensam i en box. Vid cirka två månaders ålder hålls kalven tillsammans med andra kalvar som är precis lika vilsna.

Tjurkalvarna, som inte kan producera mjölk, har inget värde i mjölkindustrin. De slaktas när de är 18 månader och deras kroppar blir till nötfärs och charkprodukter. Vid 15 månaders ålder insemineras kvigkalvarna första gången för att sedan gå samma öde till mötes som sina mödrar.

Många tror att ekologisk mjölk innebär ett bättre liv för djuren. Men grundprinciperna i ekologisk produktion är precis desamma. Mjölken är dyrare för att korna får ekologisk foder, inte för att de får vila mellan dräktigheterna eller ha sina kalvar hos sig.

I mjölkfabriken ses kor som produkter. Men kor är individer, precis som människor, med känslor, rädslor och egna behov. De har rätt till sin kropp, sitt liv och sin frihet.

Vi måste ändra vårt sätt att se på de andra djuren. De är inte till för oss att utnyttja för vår vinnings eller njutnings skull. Den som inte ser på andra djur som varor väljer att leva veganskt och stå på djurens sida. Som vegan hjälper du till att stänga mjölkfabrikerna!

"Varje år föder kon en kalv som direkt tas ifrån henne"

"Närmare 60 % av allt nötkött i butikerna kommer från uttjänta mjölkkor och kalvar inom mjölkindustrin"

Artikel slut.

Min kommentar: Här kommer en av orsakerna till att jag längtar efter civilisationens kollaps. Att läsa om djurplågeri gör mig så vred, så vred, ty det handlar om helt försvarslösa varelser som inte kan tala för sina rättigheter och inte kan göra revolution mot de fascistiska tyrannerna (detta är just det rätta namnet). Att de flesta politiker godkänner något sådant, gör att jag tappar allt mitt förtroende för dem, och i mitt stilla sinne kan jag inte låta bli att tänka på dem i samma kategori som Hitler, Stalin, Pol Pot, Mussolini, General Franco och George W. Bush. Ty djur är inte mindre värda än människor, och att ha koncentrationsläger för dem är lika kriminellt och fascistiskt som att ha sådana för människor. Att ha sådant bara för djur och inte för människor, är ungefär lika moraliskt som att nazisterna skulle ha haft koncentrationsläger bara i två tredjedelar av tredje riket istället för i hela tredje riket. Ja, boskapsdjuren är faktiskt långt flera än oss människor, hur dessa proportioner är har jag inte reda på, men om djuren är långt fler än människorna, är det förstås ett större brott att ha djuren i koncentrationsläger än att ha människor i sådana, ty det blir sammantaget mer lidande, fler varelser som lider. Djur kan lida precis lika intensivt som människor, att påstå annat är ofta utspekulerade försvar för djurplågeri. Men detta tål inte många politiker att höra. När Finlands president Sauli Niinistös fru, som är djurrättsaktivist, talade för boskapsdjurens rättigheter, svarade djurnäringens representanter föraktfullt med att "hon lever i en fantasivärld". Dock, man behöver faktiskt lite fantasi för att leva sig in i en medvarelses lidande, det är fantasilösheten som här gör människan till en lydig robot som behandlar alla varelser som om de bara vore produkter och vandrande bankkort.

2018-09-03

Skillnaden mellan den kristna högern och Jesus

Jag läste idag en artikel (se här) av teologen Stefan Gustavsson i tidningen Världen idag, från igår, 3 september, om att den kristna tron motiverar att kämpa för miljön. Men artikeln var ett moraliskt bottennapp, då den förespråkade speciesism, att vi skall härska över naturen och lägga den under oss, och så spydde han upp den gamla vanliga ramsan bland konservativa kristna; att vi ska rädda naturen med ny och bättre teknik, och att vi behöver ekonomisk utveckling för att detta ska lyckas (han menar ekonomisk tillväxt).

Detta är så jävla trist. Inte ett dyft bättre än de flesta politiker i riksdagen, den politik som vi haft länge, och som faktiskt har förstört vår planet och har förtryckt djuren och de fattiga något hiskeligt. Skulle han bara haft lite förkrosselse över läget, lite ödmjukhet, lite "förlåt oss att vi varit med och förstört planeten, och Gud hjälpe oss att finna vägar att rädda den!". Nej, bara denna fruktansvärda, arroganta herremoral, påminnande om de engelska slavhandlarnas attityd på 1700-talet, som ansåg sig berättigade att härska över afrikanerna, ty dessa ansågs på samma nivå som djuren, och djuren fick man härska över.

På den nivån är faktiskt de flesta kristna. Allierade med staten och politikerna, med rena rama George W. Bush-politiken. Och med typisk George W. Bush-andlighet. Jag nämnde detta i ett samtal med en pastor i Skarpnäckskyrkan, att även deras kyrka hade drag av denna sortens andlighet. Ingen reaktion. Det verkade inte störa pastorn. Inte ens ett försök att urskulda sig, att försvara sig.

Jämför denna herrefilosofi med den mytiske Jesus av Nasarets ödmjukhet, som i Matteus evangeliet 20:25-28 säger: ”Ni vet att härskarna är herrar över sina folk och att furstarna har makten över folken. Men så är det inte hos er. Den som vill vara stor bland er skall vara de andras tjänare, och den som vill vara den förste bland er skall vara de andras slav. Inte heller Människosonen har kommit för att bli tjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många.”

Då förstår ni hur långt avståndet är från detta till dagens kristna höger. Jämför också Stefan Gustavssons andlighet med Franciskus av Assisis andlighet, som ligger nära Jesus.

Jesus säger också: "Om nu jag, som är er herre och mästare, har tvättat era fötter, är också ni skyldiga att tvätta varandras fötter. Jag har gett er ett exempel, för att ni skall göra som jag har gjort med er." (Joh. 13:14-15)

Ännu ett ord som anger Jesu anda, och detta gäller också naturen och djuren, ja särskilt dem, eftersom de är svagast här på planeten! De starka ska tjäna de svaga, inte tvärtom! Vad skulle det innebära att vi började "tvätta boskapsdjurens och hundarnas fötter", i symbolisk bemärkelse?

Men boskapen och husdjuren tvättar däremot våra fötter! De tjänar oss dag och natt, det är svårt att inte lägga märke till det, de är våra slavar faktiskt. Därför, om vi ska ta Jesu ord på allvar, är de de största bland oss, ty de är de mest tjänande varelserna, inte minst korna och hundarna. Och vi civiliserade människor, med vår herreattityd, vi är de minsta varelserna på denna planet, i andlig bemärkelse.

Detta verkar ha undgått Stefan Gustavsson, tyvärr. Själva hans guds, Jesu tjänande ande, som vägrade att låta sig göras till kung, utan flydde till ödemarken varje gång folk försökte göra honom till detta.

Men hundarna fortsätter tjäna människorna utan att tänka på att de är våra slavar. Således hände det för några dagar sedan i Gamla stan att en hund som kom emot mig, bara sådär utan vidare gick fram till mig och slickade på mina smutsiga bara fötter. Vem var störst här, jag eller hunden?

2018-09-04

Om antikens kyniker och Diogenes av Sinope

Jag har i många år haft mycket svårt att hitta folk i historien och kyrkohistorien som jag kan identifiera mig med. Det typiska är att de som jag identifierar mig med är en grupp anonyma personer, fenomen och rörelser, såsom de ryska heliga dårarna och kynikerna i antiken. De senare, kynikerna, var en grupp filosofer som tillhörde den kyniska skolan, en filosofisk riktning i den grekiska antiken som grundades av Antisthenes (445-365 f.Kr.), vän till och elev till Sokrates. Kynikerna var en sorts grekiska heliga dårar, som förespråkade att man skulle leva ett liv som en hund/trashank (ordet kyniker kommer från "kyon", det grekiska ordet för hund) och avstå från all lyx och flärd genom ett radikalt asketiskt liv. "För att finna lyckan skulle man enligt den kyniska skolan bland annat leva förlikat med naturen" (Wikipedia). Var kynikerna en sorts antika anarkoprimitivister?

Den mest kända kynikern är Diogenes från Sinope (412-323 f. Kr.), som drev kynicismen till sin spets. Han sades bo i en tunna, tvättade sig aldrig och luktade alltid illa, kallades "hunden" och betecknade sig själv som en hund för att framhäva sitt ideal, och det berättas att när världserövraren Alexander den Store kom på besök, och uppmanade Diogenes att utbedja sig en nåd, vilken som helst, bad Diogenes honom bara att flytta på sig, för han skymde solen. Alexander lär ha utropat: "Om jag ej vore Alexander, skulle jag vilja vara Diogenes".

En gång när Diogenes såg ett barn dricka ur sin kupade hand, slängde han bort sin kopp, han tyckte den var onödig.

En annan gång sågs Diogenes runka mitt på torget, och när folk frågade honom varför han gjorde detta, var svaret bara att om folk kunde bli mätta genom att gnida sig på magen, skulle alla göra det.

En gång när folk runt ett bord kallade Diogenes för "hund", gick han bort till bordet och kissade på det, som en hund.

Diogenes "menade att lyckan består i den inre frihet man uppnår genom att avsäga sig allt beroende av världen och genom att vara nöjd med enbart livets nödtorft." (Wikipedia)

Kynikerna liknar mig på det sättet att jag också är filosof, och har levt ett gatubarnsliv i många år som vuxen där jag identifierade mig helt med hundarna, ja kände mig adopterad av dem, och uppförde mig lite som en hemlös hund. Jag blev t.o.m. kallad "doggen" (hunden) flera gånger av en man. Och när jag gick på gatan klappade jag alla hundar jag såg, utan att fråga om lov av ägaren. Än idag klappar jag ofta hundar på gatan, men för det mesta efter att ha fått lov av ägaren.

2018-09-06

Till alla plågade naturens krigare

O du plågade krigare som har beträtt vägen
tillbaka till naturen, och offrar dig för henne;
en liten tid måste du lida dig igenom
den civiliserade smärtan,
men bortom den
öppnar sig det förlovade landet,
det du såg i den där sparven en gång,
din djurlikhets arv ligger där och väntar på dig,
och om du skulle förvägras ditt arv
under din livstid här på jorden,
skall allt tillfalla dig i dödsstunden,
ty då ska du återgå till ditt ursprung,
kanske till mikrolivets paradisiska, trygga värld,
som har samma anda som fåglarna och hundarna,
ett arv som ingen psykiatriker eller polis
kan förvägra dig
när den tiden kommer.
Det är som aposteln Paulus säger:
"Men om vi är Guds barn,
ska vi också få ärva allt det goda
som finns hos honom" (Rom. 8:17)

2018-06-07